

Teodor Pravický

**Hledači prvního kontaktu
Obrovští červi**

OBSAH

→ Úvod

Kapitola 1 - Zurvan a Sammy

Kapitola 2 - Výlet nebude

Kapitola 3 - Mimořádná situace

Kapitola 4 - Vesmírný střep

Kapitola 5 - Pozorování

Kapitola 6 - Nečekaný problém

Kapitola 7 - V Zurvanově kůži

Kapitola 8 - Večer plný her

Kapitola 9 - Noční pátrání

Kapitola 10 - Splašený útěk

Kapitola 11 - Ozáření

Hledači prvního kontaktu - Obrovští červi

leden 2014 - Teodor Pravický

www.teodorpravicky.com

Kniha vyšla pod licencí Creative Commons 4.0.

Obsah můžete použít pro vaši práci anebo zábavu.

Ilustrace - Věrka Dupynová

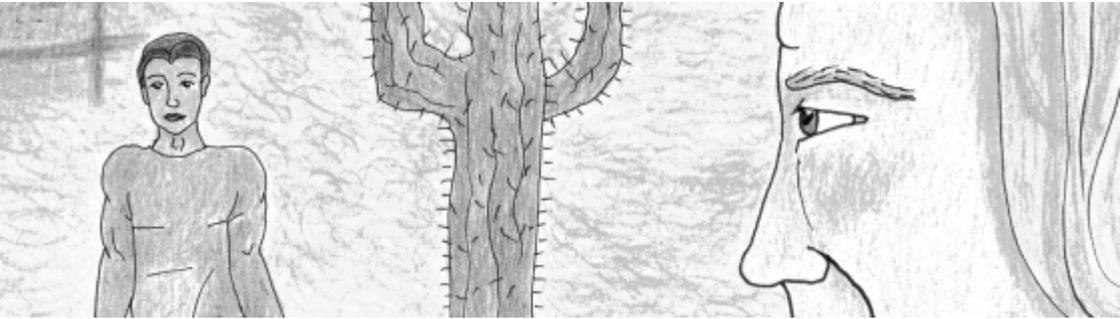
ÚVOD

Je 23. století a už několik desítek let provádí Globální Federace Země intenzivní průzkum a expanzi přes celou galaxii.

Během té doby se podařilo objevit množství planet s mimozemskými živočichy a dokonce civilizacemi.

Klíčovými účastníky podobných výprav jsou speciálně vycvičení agenti. Roboti té doby nemají podle zákona žádnou autonomii, takže všechna rozhodnutí musí provádět člověk.

Nicméně ti nejlepší z agentů bývají obvykle velmi svéhlaví, stejně jako Sammy Scoopers a Jerry Walker.

KAPITOLA 1

Zurvan je na cizí planetě už několik let a pomalu se tam začíná cítit jako doma. Na Zemi ho ten příšerný stereotyp vždycky hrozně obtěžoval. Musel platit daně, údržbu domu, jídlo, platit na děti, potom údržbu svých tělesných implantátů, zdravotní výdaje, už toho bylo prostě moc.

Přítom na to vše musel tvrdě vydělávat a po patnácti letech práce měl sice všechno, co by si mohl přát, jenže co dál? Velké výdělky sebou nesly velkou spotřebu a když se nad tím jednoho rána takto chladnokrevně zamyslel, dospěl k závěru, že si vybudoval moc hezký život, ten ale bude i po dalších patnácti letech vlastně pořád stejný.

Je právě v dost sentimentální náladě. Sedí ve své chýši na primitivní planetě, zvenku proniká hlasité hulákání kanibalů a on je poprvé ve svém životě šťastný. Celá takhle planeta totiž patří jenom jemu a on si s ní může dělat co chce.

Bílý muž ve středu bandy tmavých neandrtálců. Trochu ho trápí, že si dlouho nepromluvil s nikým na své úrovni. Na druhou stranu mu pocit absolutního vládce vše dostatečně vynahrazuje.

Už je to hodně dávno. Na plovoucím virtuálním monitoru ve svém luxusním obývacím unaveně sledoval nejnovější zprávy o galaktické expanzi lidí. Už se dostali tak daleko! Objevili spoustu živých planet, natáčeli je, dělali si z nich srandu, ale ten jejich zvrácený smysl pro ochranu přírody! Jen co novou civilizaci objevili, nechali ji zase napospas svému osudu.

V tu chvíli mu došlo, že obklopotvat se drahými věcmi a chodit na ty snobské firemní večírky přece nemůže být tak zajímavé, jako změnit chod něčích dějin.

Sammy Scoopers je jedním z agentů Společnosti pro dohled nad objevenými planetami. Po několika dekádách se ze skupinky bohatých nadšenců do vesmíru stala obrovská společnost, která zajišťuje těžbu surovin, a taky ochranu těch planet, na kterých se začal objevovat život.

Dnes už se na místo vesmírného dobrodruha dostane každý, kdo jde na akademii a projde všemi náročnými zkouškami. Někdy jsou třeba do týmu fyzicky zdatní borci, a někdy zase bystrá mysl, dobrá paměť, inteligence nebo dokonce odolnost proti telepatii.

Sammy je právě v obrovském virtuálním sále. V ruce drží slaný alkoholický nápoj a na plovoucí obrazovce přehazuje různé kategorie. Chce si zahrát nějakou detektivní hru. Vybírá ale tu

nejkratší, cítí už, že je jeho hlava přesolená.

Má vybráno! Objevuje se na rozlehlé poušti, kde nic neroste, možná pár kaktusů. Z dálky jde vidět přijíždějící karavana zahalených lidí, obložená třpytivými zlatými vázami a náhrdelníky.

Na moment se před ním objevuje CÍL MISE:

„Karavana nesmí tvým směrem projet.“

„Kurva, tyhle nesnáším.“ Povídá našťavaně Sammy.

Jakmile jsou velbloudi o něco blíž, zastavují před ním a jeden z těch zahalených chlápků seskakuje. Sundává ze sebe všechny hadry, aby na něj bylo lépe vidět.

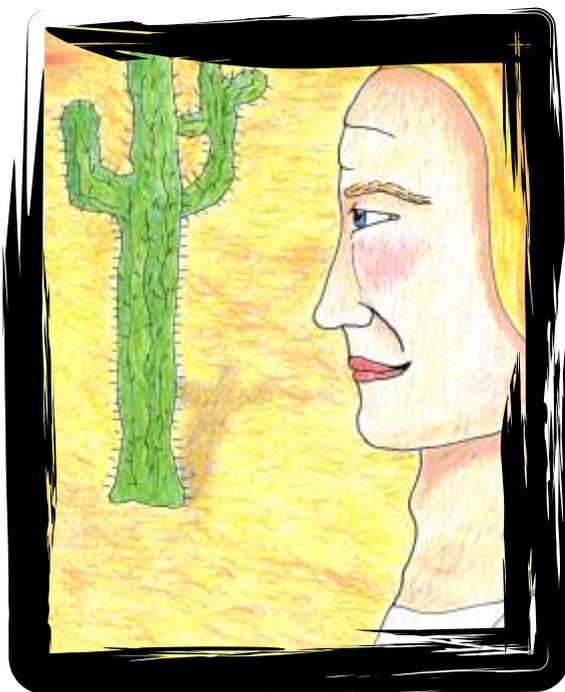
„Vezmeme tě sebou z téhle pouště, ale dáš nám všechno co máš u sebe.“

Sammy odpovídá nesouhlasným gestem.

„No jestli chcete zemřít, tak tam klidně jeďte, ale já si půjdu raději po svých.“

„Zbláznil ses? Vždyť nemáš ani velblouda.“

V tu chvíli se vedle neznámého cestovatele objevuje malý had.

Překvapeně na něj chvíli civí. Nechápe jak tady mohl přežít.

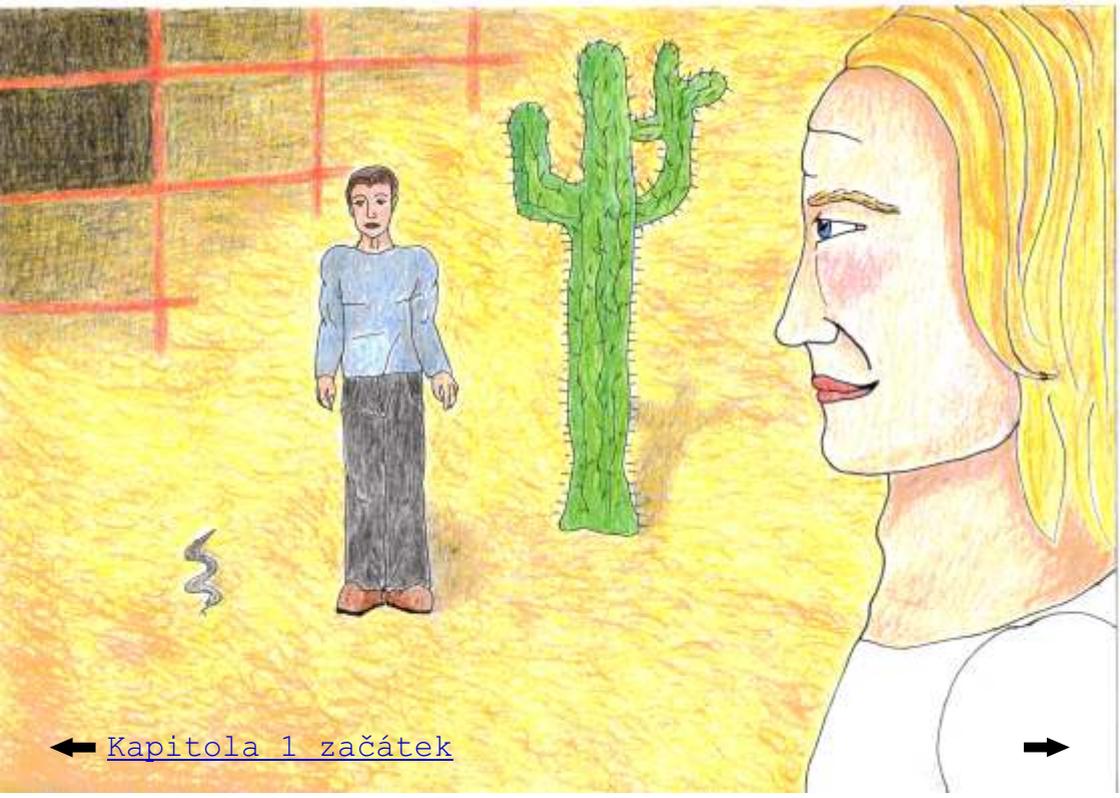
To je moment, na který Sammy čekal. Měl by toho nějak využít.

„Vidíš ho? Šel jsem ho jenom vyvenčit a stejně je potvora pořád agresivní. Vraťte se zpátky tamtím směrem je jich mnohem, mnohem víc.“

Chlápek chvíli přemýšlí co udělá.

Sammy se ve virtuální realitě naučil časem dobře orientovat. Tyhle hry nejsou ještě stále ani trochu realistické, vždycky stačí zamotat počítači hlavu zdánlivou výmluvou.

Skočil na to! Rychle běží za svými kumpány, otáčejí karavanu a jedou zpátky.

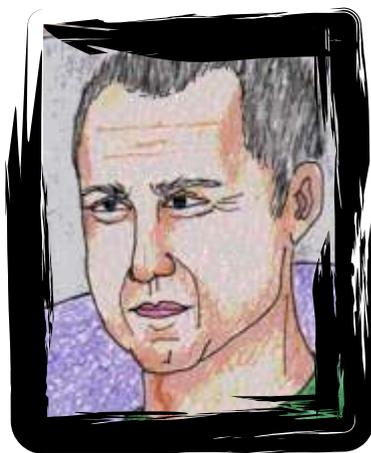

KAPITOLA 2

William Murphy je starý instruktor, a zároveň vedoucí některých agentů Skupiny pro dohled nad objevenými planetami.

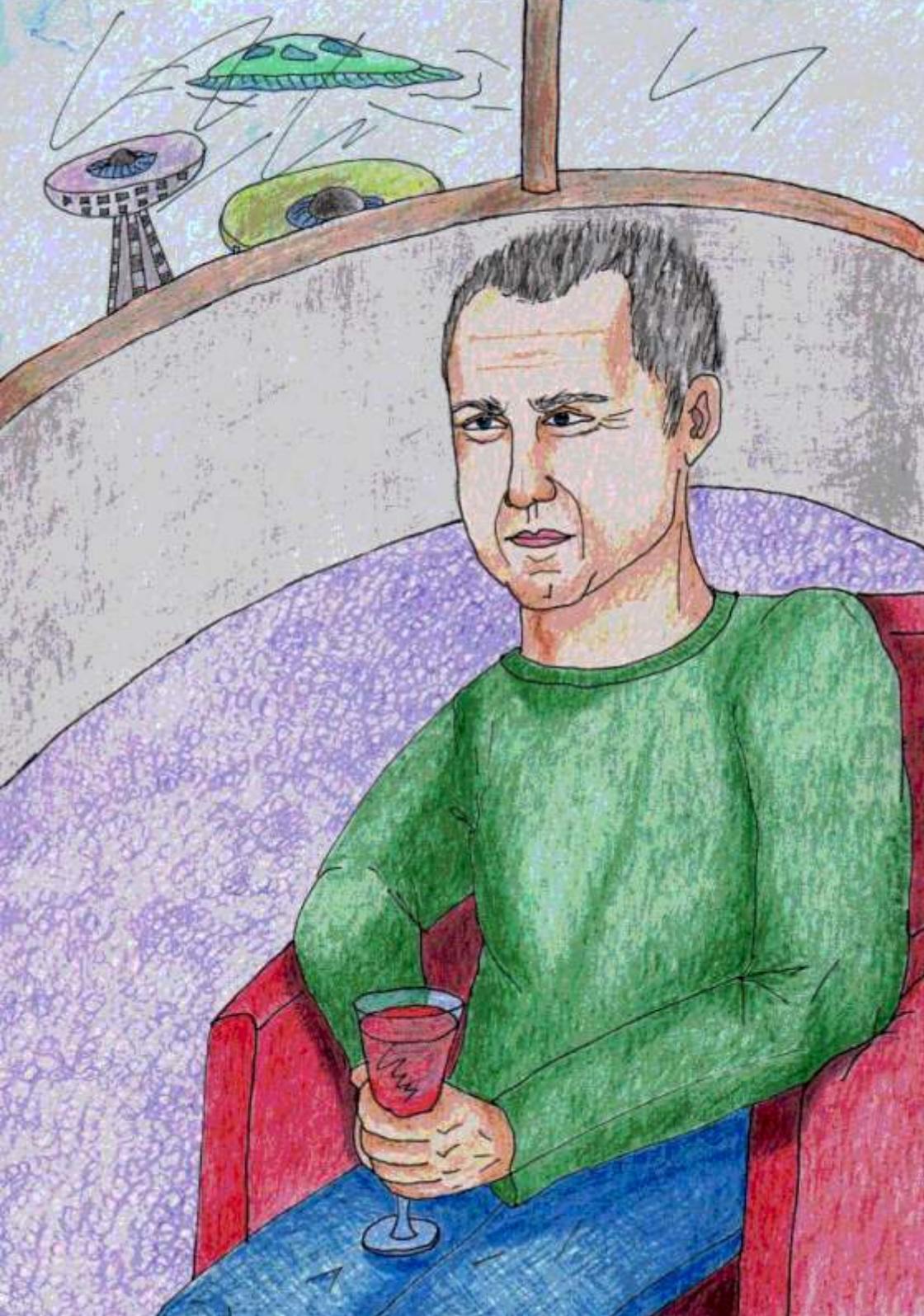
Právě sedí ve svém kancelářském křesle, sleduje na displejích aktuální výsledky ze sond a popíjí víno.

Na novém kvadrantu v ne příliš vzdálené části galaxie se nachází nově objevená planeta, kde žije populace kanibalů. Vypadají na první pohled dost nebezpečně.

Normálně by byl důvod k oslavě. Inteligentních tvorů je ve vesmíru jako šafránu. Tedy ne, že by se zrovna lidé měli čím chlubit, ale čím pronikají hlouběji, tím se prohlubuje jejich pocit jedinečnosti.

Tahle planeta je však v dost ranném stádiu vývoje. Jsou na ní jen houby, hmyz a korýši. Žádná stopa po obratlovcích nebo dinosaurech, jak by se tam z ničeho nic objevil kmen s inteligentními

domorodci?

Murphy vůbec nechápe co se děje. Technik, který mu údaje předával, se taky tvářil dost zmateně.

Murphyho čeká hodinová schůzka s několika manažery. Přechází k minibaru a nalévá si sklenici vína.

Do kanceláře vchází mladý agent Jerry Walker.

„Nazdar Murphy, koukám, že už máš po povinnostech.“ Povídá agent, zatímco kouká na jeho sklenici.

„Raději si sedni. Dnes není na legrácky správný den.“

Jerry si bez řeči sedá. Vypadá to vážně.

„Slyšel jsem, že chceš jít znovu do arény. Kolik ti nabídli?“ Snaží se změnit téma Murphy.

„Nejdu tam pro peníze, spíš kvůli tréninku. Ti vaši bojovní roboti jsou fajn, ale nedělají chyby... a to mě na nich štve.“

„To chceš dělat každý týden před miliardou lidí tajtrlíka? Nechtěl bych si myslet, že ses učil bojovat jenom kvůli slávě.“ Povídá Murphy po chvíli přemýšlení nespokojeně.

„Hele nech toho, jo? Dávno jsem říkal, že se nudím. Přišla nová mise a jsem tady? Jsem.“

Je zřejmé, že se neshodnou. Jerry je za posledních pár let nejnadějnější absolvent. Ne tolik kvůli svým znalostem, ale právě pro práci v terénu. Na primitivních planetách jsou agenti často odkázáni

jenom sami na sebe. Moderní zbraně budí pozornost anebo nejsou v té nejtěžší chvíli po ruce.

Zatím se jde Jerry schladit limonádou k baru. Briefing začít ještě nemůže, někdo chybí.

„Kde je zase ten Sammy?“ Ptá se Murphy po chvíli už netrpělivě.

„Já nevím, nemůžu se mu dovolat.“

V ten moment vchází do místnosti Sammy Scoopers. Není ze svého zpoždění nijak nervózní.

„Nazdar vespolek. Cestou jsem píchnul, tak jdu pozdě.“

„Co si píchnul?“ Ptá se Jerry.

„Nevím. Tuhle hlášku jsem slyšel ráno v jednom starém filmu. Doufal jsem, že ji bude jeden z vás rozumět.“

Osmdesátiletý instruktor ani Sammyho kolega netuší, o co by mohlo jít.

„Tak nic.“ Povídá zklamaně Sammy a sedá si k nim.

„Už si někdy jedl sýrové palačinky se špenátem?“ Ptá se Jerryho z ničeho nic.

„Kde je dělají?“

„Na výdejňáku ve spodní hale řekneš HAMBURGER S BIFTEKEM a vypadne ti tohle.“

„Asi nechtějí, abychom jedli nezdravě.“

„Kvůli kousku masa? Stál jsem tam čtvrt hodiny,

koš mají teď plný palačinek." Kroutí hlavou Sammy.

„Agenti ticho!“ Utíná rázně diskuzi Murphy.

Instruktora něco očividně rozčiluje. Chvíli se rozhlíží po místnosti s minibarem, okrasnou sochou, komfortními elastickými křesly. Má rád své pohodlí při práci, uklidňuje ho.

„Hele vy dva. Nejsou to ani tři měsíce co jste vyšli ze školy. Pravda, výsledky z první výpravy by vám mohl závidět lečjaký veterán,“ dodává nejistě. „Ale tady nejsme pro legraci!“

Mladí agenti se na sebe dívají a snaží se potlačit výbuch smíchu.

„Jistě, Murphy.“

„Promiň, šéfe.“

Už to vypadá lépe, myslí si Murphy. Nad stolem se objevuje trojrozměrná projekce planety Maxoli.

„Už jste slyšeli o planetě s obrovskou trávou a houbami, že ano?“ A aniž by čekal na odpověď, pokračuje:

„V téhle přírodě není kromě ryb ani jeden obratlovec, a přitom jsou na planetě domorodci, podobní našim kanibalským předkům.“

Oba agenti už slyšeli nějaké zvěsti, ale takových se povídá.

„Je tam vyspělá technika?“ Ptá se Jerry.

„Doba kamenná.“

Sammy zúčastněně přemýšlí. Před pár týdny se rozešel se svou přítelkyní Susan a po večerech tak myslí zase jenom na práci.

Náhodou se probíral vývojem živočichů v přírodě. V posteli přemýšlel nad tím jaké to asi bylo, když byl před miliardami let rybou.

„Jestli mají mezi prsty blány, není se co divit, že si ještě nepostavili ani automobil. Neměli by jak chytit volant.“ Přemýšlí Sammy nahlas.

„Jaký volantem?“ Ptá se ho Jerry.

„Ty nevíš co to je?“

Murphy i Jerry na něj nechápavě zírají. Jeho kamarád, jakoby měl o Sammyho trochu starost.

„Vy jste dva kreténi.“

Sammy právě stojí ve frontě se svou plnoštíhlou dívkou Susan. Chodí spolu už dlouho, ale vždycky ho dokáže něčím novým překvapit, myslí si, když kouká na její křiklavé, přiléhavé fialové šaty.

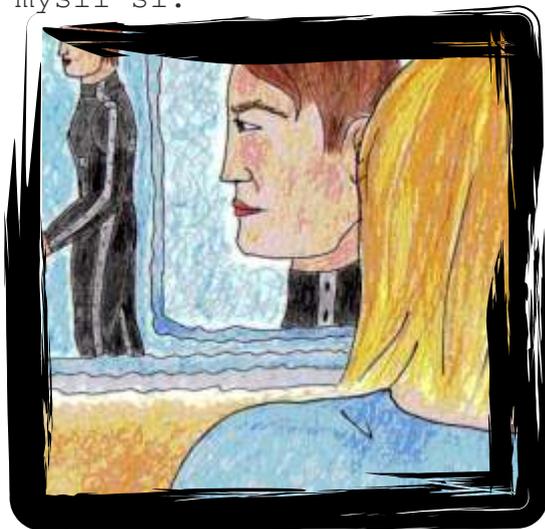
Fronta je před stadiónem v centru města, odkud se zanedlouho začne vysílat další díl celosvětové soutěže Aréna Gladiátorů. Každý, kdo má po celém těle vytetovaný energetický štít a umí bojovat, se může zúčastnit.

Přišli se podívat na Jerryho. Mohli se koukat i v klidu domova, ale Sammy má rád, když chce Susan vypadat dobře.

Dlouhá fronta je po půl hodině čekání konečně pryč. Na stadionu to vře. Na bojovníky se sází velké peníze, a když dokážou vydržet několik kol, vyplácejí se mnohem větší výhry.

Tělesné energetické štíty omezily historickou krvavou show ze starého Říma na počet bodovaných zásahů. Stejně si ale každý z bojovníků nějakou tu modřinu odnese. Občas taky opadnou únavou nebo s otřesem mozku.

Sammy má tu výhodu, že svého svěřence dobře zná. Už před začátkem posměšně hodnotí, jak celý stadión tleská svým favoritům. Ti budou zklamaní, myslí si.

„A který je Jerry?“
Ptá se Susan při nástupu zvědavě.

Sammy si nechává přiblížit tváře na plovoucím displeji, který se před nimi zničehonic objevuje.

„Tenhle v černé kůži.“ Ukazuje prstem.

„Vypadá drsně.“

„Ten ohoz šlohnul z naší databáze. Je mu úplně jedno, že ho v něm každý uvidí.“

Na Susan to očividně působí. Sammy si není jistý jak reagovat. Radši nijak, ženy jsou u podobných témat dost komplikované, myslí si.

Místo toho se zaměřuje na sáček se slanými tyčinkami. Kolem je spousta lidí a on jakoby cítil únavu. Velké množství soli je jeho osvědčený recept na jakoukoliv výpravu do neznáma.

Začíná několik úvodních bojů. Většinou pomalí amatéři. I když jedna z bojujících dvojic je složená z favoritů, aby diváci neusnuli.

Po půlhodině bázlivých útoků a výpadů mečem nuda končí. Do arény vchází najednou 16 bojovníků, hraje se náhlá smrt. Všichni bojují proti sobě, což dopadne obvykle jako dost zmatená řežba. Většinou jednomu z nich prasknou nervy a mává kolem sebe zbraní hlava nehlava. Potom na něho pošlou bojové roboty, aby se uklidnil.

Jerry má meč, prvního soupeře odrovnává jedním švihem na temeno hlavy. To je jistota, energetický

štít je v těchtohle místech pořád silný, ale brutální rána i tak zabolí a ne každý ji ustojí. Po ní to většinou soupeř vzdá nebo omdlí.

Pokračuje další a další. Odrovnává rychle ještě tři a je o dva vyřízené bojovníky před ostatními, to neměl dělat! Proti každému kdo je moc popředu, nastupují androidi.

Celý stadion mlčí úžasem, na Jerryho se řítí dva bojovníci androidi se sekýrami v ruce! Ostatní spolu dál zápasí, a když je chvilka, ohlížejí se škodolibě za Jerryem.

Sammymu se nelíbí, co vidí. Susan je vzrušená.

„Já jsem to naživo ještě nikdy neviděla.“

„Musíme zajít i na jeho mejdan.“

Susan se usmívá a koulí očima. Samy je vlastně taky bojovník! Přemýšlí pro sebe.

„Proč nejdeš do arény i ty, hmm?“

„Nechci na ulici rozdávat autogramy.“ Odpovídá Samy vyhýbavě.

Jeho holka se netečně usmívá a dál sleduje hru.

Bojovníci androidi útočí na Jerryho sehraně, sotva vykrývá jednoho, už útočí druhý. Dál a dál, jedna rána za druhou.

Jerry dělá nepředvídatelnou otočku a zasahuje hrotem prvního do břicha, druhého do zápěstí. Androidi simulují bolest a komicky se svíjejí, teď přišla jeho chvíle!

Hbitým chvatem vykryvá slabý výpad jednoho a už mlátí do druhého! Zasáhl ho do boku, android ale přitahuje svou ruku k trupu a drží Jerryho zbraň!

Nemůže ji vytáhnout, v tu chvíli cítí bodnutí do zad, to se odrazila sekera druhého androida od jeho páteře. Android buší dál a dál. Seká mu do ramene, za krk, do hlavy. Jerry by se měl dávno vzdát, ale pořád se snaží vytáhnout svou zbraň!

Publikum sleduje scénu se zatajeným dechem. Nebýt štítu, už by byl dávno rozsekaný na malé kousíčky.

Několik posledních ran do hlavy zbavuje Jerryho vědomí. Androidi se staví do pozoru, teatrálně se uklánějí a odcházejí z bojiště.

Jerry je v nemocnici a už třetí den se střídavě kouká na různé filmy, povídá si s někým tichým komunikátorem nebo přichází návštěvy.

Navštěvují ho rodiče, kamarádi z akademie, kolegové, různé dívky, kamarádky. Dívčí společnost mívá častěji.

Je odpoledne, Jerry se nacpal k prasknutí a polehává. Přichází Sammy, nese mu bonbóny.

„Tvůj výstup dávali i ve zprávách, viděl jsi to?“

„Viděl, vypadalo to dobře, ne?“

Sammy chvíli přemýšlí co odpovědět.

„Někdo dal na net zrychlený sestřih. Vypadalo to jakobys byl ve vysoké trávě a jen ji kolem sebe kosil.“

Oba se smějí.

„Ale pokazil si nám výlet, je ti to jasné?“
Dodává Samy vyčítavě.

„Záhada, kterou bude muset rozlousknout někdo jiný. To přežiješ.“

Sammy stojí k Jerryho posteli zády a kouká z okna. Nacházejí se ve stovvacátém patře, moc toho vidět není.

„Buď tak hodný a po dalším briefingu seď raději doma. I kdyby ti zlámali všechny kosti v těle, jsi z toho za týden venku. Ale to už jsme mohli být ve vesmíru, kreténe.“ Říká Sammy nakonec a odchází.

Jerry si připadá provinile.

KAPITOLA 3

Sammymu se Susan vyhýbá už moc dlouho. Nejdřív musela jít na rodinnou oslavu, potom zase něco jiného. Párkrát už to takhle udělala a on nikdy nevěděl jak zareagovat.

Zítřka žádné povinnosti nemá, tak si nechává poslat expres jednu láhev vodky, aby popřemýšlel, kam zajde. Jednou mluvil s Jerryem o jeho radovánkách. Prý když člověk jednou za čas zapadne do baru nebo nějakého klubu jen tak, se šikovnou roštěnkou se semtam pobaví.

Na svou první noční výpravu v životě se zatím nechystá. Ne, dokud je střízlivý. V bytě je i jeho kočka.

„Tak na dnešní večer.“ Povídá svému zvířeti a dává si prvního panáka.

Když před několika měsíci zkoušel alkohol poprvé, vypil půl flašky a vzbudil se ve dvě ráno někde na chodníku v místním parku. Od té doby si dává větší pozor, a když to na něj přichází, dává si zbytek večera k pití raději colu.

O pár hodin později už projíždí videoklipy nových hitovek. O další hodinu později si u klipů zpívá.

Kontaktuje pár lidí, ale každý jde další den do práce nebo mají jinou výmluvu, tak programuje domácímu zvířeti do výdejníku dávku jídla a jde ven.

Asi dvacet metrů po ulici směrem na centrum města je jeden bar. Vychází z něj dvě holky v příleňavých minisukních a smějí se. Sammy jde dovnitř dát si něco k pití.

U baru je asi pět postarších chlápků a v rohu u stolu spí u nedopitého piva nějaký bezdomovec.

Sammy si objednává pivo s recepturou z devatenáctého století. Přijde mu zajímavé pít něco, co se zde ještě před více než 400 lety.

U baru si dva ožralové hrají s displejovými implantáty vybíjenou. Jeden před sebe vyvolává škubnutím ruky displej a zase ho schovává, po něm ten druhý, rychle za sebou a kdo to nestihne, platí pití.

Sammy nechápe, co tady ty dvě kočky dělaly. Možná se spletly a šly hned zpátky. Není třeba zbytečně posedávat, myslí si. Dává druhou půlku piva na ex a odchází.

Zpátky na ulici je mu smutno, takhle by mohl klidně vypadat celý zbytek večera. Otevírá tichý komunikační kanál a volá taxi.

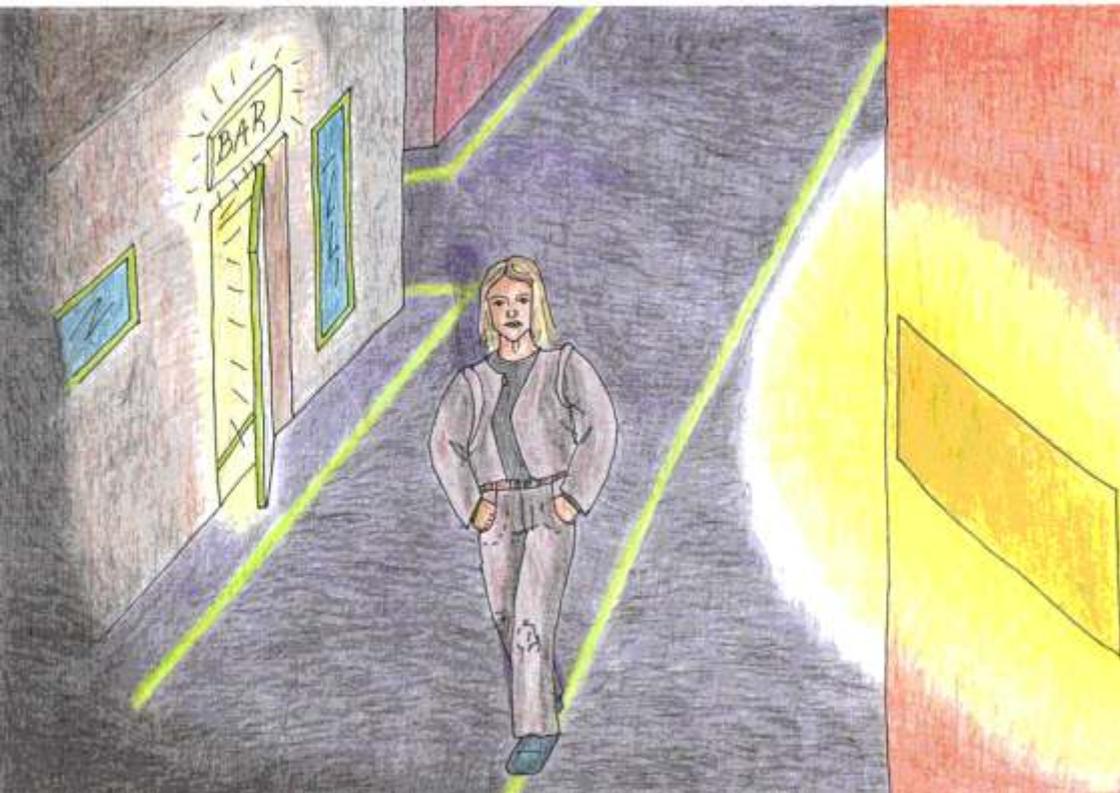
Létající modul je za pár chvil na místě.

„Někam, kde to žije.“ Říká Sammy.

Za moment jsou na místě před klubem s názvem Za Spropitné. Okolo vchodu je spousta mladých lidí, někteří se baví tím, že si nechávají měnit oblečení. Hlavně ženské, jednou má bílou sukni, pak zase sako, pak něco co připomíná šaty středověké princezny.

Sammy krčí bezradně rameny a jde dovnitř.

Kolem tanečního parketu jsou vystavěné stoly a bar, všude je narváno. Snaží se protlačit k pultu a objednává si panáka vodky s pivem. Čeká na něj 20 minut. I když pítí roznáší robot, nebere ohledy na pořadí a nechává předběhnout ty, co už utratili víc peněz, jsou v klubu častěji nebo

jsou prostě hlasitější.

Mezitím má dost času se rozhlédnout, jestli náhodou nenarazí na někoho známého. Přichází dvě hezké holky, blondýna a bruneta a snaží se vtlačit do místa, kde si Sammy právě objednal.

„Čekáš tady na něco, frajere?“ Povídá bruneta.

„Na pití. Když budeš hodná, objednám ti taky.“

Bruneta si jej měří pohledem a společně s blondýnou se chvíli smějí. Sammyho s úsměvem odstrkuje a objednává si.

Pěkné kočky, myslí si Sammy.

„Hele vy dvě, jsem tu sice poprvé, ale jsem si jistý, že by mi to do půl hodiny donesli.“
Nechává si objevit displej v dlani s hodinami a dodává: „Možná za čtyřicet minut.“

„Tak to se máš.“ Směje se blondýna.

Robot právě přináší slečnám pití. Netrvalo to ani minutu. Bruneta na něj mrká.

„Co si dáš?“ Ptá se ho.

„Vodku a pivo.“

Bruneta se na moment otáčí a jakoby vstřícně mu říká:

„Za chvílku to tu máš, my musíme jít.“

„Hodná.“

Holky odcházejí se sklenicemi nějakých citrónových drinků a dalším výbuchem smíchu. Sammymu právě přistálo pití na baru.

Další hodinu se neděje nic zvláštního. Chvíli tančí. Nějaké kámošky tvoří malý hlouček, tak jde mezi ně a jedna se o něj otírá. Sahá mu na svaly na ruku, vypadá nadržená.

„Jsi odsud?“ Ptá se Sammy.

„Skoro.“ Opile se usmívá.

„Máš hezké náušnice.“

Holka se před něj pyšně staví a nechává si měnit na uších různé náušnice. Velké, malé, stříbrné, zlaté. Neví co jí na to říct, ale jí to očividně baví.

Po chvíli se mezi ně derou tři opilí kámoši. Objímají se. Podle chování holek se znají a jeden z nich věnuje Sammymu nadřazený pohled.

Je ožralá a on jí pochválil náušnice, tím to asi končí. Říká si pro sebe a jde zase k baru něco si dát.

Poblíž nejbližšího volného místa se hádá bruneta, co mu objednala pití s nějakým týpkem.

„Ty čuráku, když ti říkala, vypadni tak to máš udělat! Vypadni, běž!!!“ Řve na něj.

Blondýna sedí u baru a brečí.

„Ale Marie, neblbni přece.“ Usmívá se ten týpek a dělá „já nevím“ gesto.

Bruneta ho začíná vztekle kopat. Všichni okolo už scénu pozorují a on po chvíli odchází.

Sammy jde právě okolo.

„Jsi pěkně ostrá.“

Bruneta se na něj dívá a obrací oči v sloup.

„To jsi zase ty?“ A aniž by čekala odpověď, jde si sednout ke kamarádce.

Sammy má vedle ní kousek místa, aby si objednal. Bruneta hledí svou kamarádku po vlasech a utěšuje ji. Všimá si Sammyho jak volá na barmana.

„To tu chceš zase zaclánět?“ Ptá se bruneta unaveně.

„Můžeš udělat ten svůj trik s bleskovou objednávkou a já si půjdu po svých.“

„Tsss.“ Odsekává a otáčí se zpátky ke kamarádce.

To čekání je vážně otravné. Koukat na zadek té brunety však není špatné, spíš famózní. A i když do sebe klopí už nejméně čtvrtého panáka, je pořád při smyslech. Hodnotí ji Sammy.

„Já nevím, prý staví nějakou bombu, nebo co. Proč tady posílá svého kámoše?“ Povídá blondýna kamarádce a znovu brečí.

„Je to hajzl, ještě si z toho bude dělat legraci! Neber si to tak, bobátko.“ Říká bruneta a tiskne se čelem na její levé ucho.

Ani přes hlasitou hudbu se to nedá přeslechnout. Něco podobného slyší Sammy poprvé v životě, i když

v nějakém tom filmu už to aspoň jednou bylo.

„Až tu práci dodělá a přijede, pěkně mu to osladíme, dobře?“ Pokračuje v utěšování bruneta.

Tohle už mu něco říká. Holčám právě dochází pití, co by je tak asi uklidnilo? Implantovaným tichým komunikátorem volá jediného kamaráda, o němž si myslí, že by měl s tímhle klubem něco společného.

„Co chceš tak pozdě?“ Ptá se Jerry unaveně.

„Snad už nespíš?“

Jerry mu dochází, že když je teď v nemocniční posteli, bude si z něj Sammy střílet.

„To si vyrazil na noční tah jenom proto, abys mě nasral?“

„Hele, sedím u baru se dvěma kočkama. Za Spropitné znáš, ne?“

„No a?“

„Můžeš mi objednat pití, aby u nich přistálo do třiceti sekund? Neptej se, jde o život.“

„Jasně, o život.“ Směje se Jerry a přerušuje komunikaci.

Nějakou záhadou se před nimi objevuje nová várka pití.

„Kdo to objednal, my už chtěly jít.“ Povídá bruneta.

Sammy si bere svůj nový drink.

„Chtěl jsem vám to vrátit. Máte asi špatný den, že?“
Povídá nenuceně.

„To je slabé slovo.“ Utírá si slzy s úsměvem blondýna.

Chvíli se spolu baví o tom, odkud jsou, Sammy má pár vtipných poznámek.

Na cestě ven z klubu čeká Sammy s holkama chvíli na taxík a nechává je dopravním modulem odletět. Ta černovláska s proříznutou pusou mu na sebe dala

kontakt, už se těší, až se ji příští víkend ozve.

Jerryho právě propouštějí z nemocnice. Jeho pracovní kalendář je mizerně prázdný. Bil se v aréně tvrdě, ale doplatil na svou tvrdohlavost, uvědomuje si.

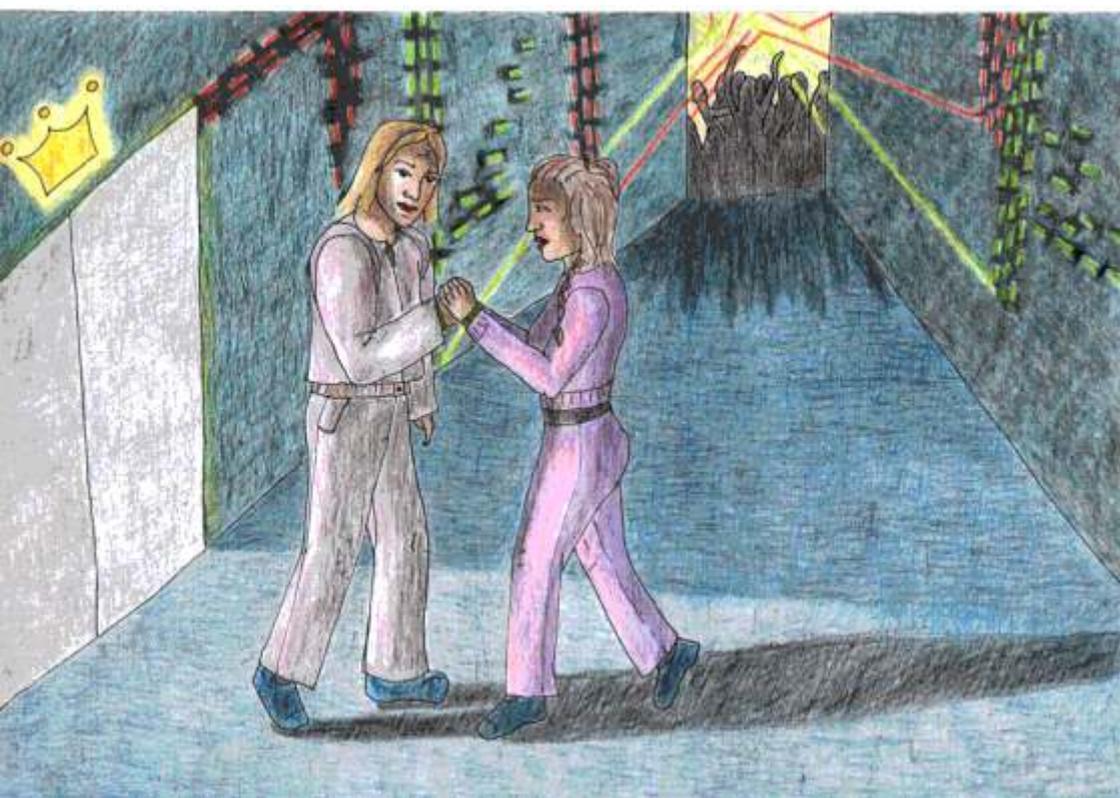
Cestou domů se chce zastavit ve sportovním středisku, ale nečekaně volá instruktor Murphy.

„Okamžitě přijedte do mé kanceláře.“

Ani se nezeptal jak se má, asi nějaký průser.

V kanceláři už sedí i Sammy, přišel mimořádně na čas.

„Nemůžu chodit pozdě pokaždé. Ještě byste začali chodit pozdě i vy a pak už by to nebyla zábava.“

Usmívá se Sammy.

Murphyho výraz je však ledově chladný. Nervózně si pohrává s prsty a jakoby na něco čekal.

„Tak už můžeme začít?“

„Ještě ne, čekám na zprávu. Sedte a mlčte.“
Odsekává Murphy přísně.

Sammy je uvelebený v pohodlném křesle. Přemýšlí nad tím jak se má jeho kolega, bojovník z arény asi teď, když je slavný.

„Už chtěl po tobě někdo autogram?“

„Nechtěl.“

„Žádné nájezdy fanynek?“ Diví se Sammy.

„Představ si, že ne. Ale ještě jsem nebyl doma, tak nevím.“

Oba se usmívají.

„Umět bojovat má svoje výhody. Volala mi moje exkámoška, že si chce jít někam sednout.“
Protahuje se Jerry pyšně.

„Jen aby ti nezavolal někdo, komu dlužíš peníze.“

„Jediný blbec, který mi půjčuje, jsi ty.“

Murphymu se to nechce poslouchat.

„Ticho, vy dva! Zavolám tam sám, nerušte.“

Murphy otevírá tichý komunikační kanál. Jeho implantát už také patří mezi ty z novější generace jako má Sammy a Jerry. Při rozhovoru mu stačí myslet na slova, nemusí je vyslovovat nahlas a může volat na dálku pohodlně i v místnosti plné lidí. Přesto má ale radši, když je při telefonování klid.

Murphy tedy sedí a kouká na ty dva. Ve výdejním automatu něco píská. Sammy ani Jerry se necítí zrovna příjemně, když musí sedět naproti svého šéfa a zírat na něj.

Po vyčerpávajících deseti minutách strnulého mlčení a zírání Murphy konečně mluví. Nasazuje posměšný úsměv.

„Tak co Jerry, hrál sis v aréně na kovboje a skončil na pár týdnů v nemocnici. Už je ti lépe?“

Jerry si připadá provinile, ale mlčí.

Vaše vyhlídky nejsou moc dobré. Jste ve společnosti teprve pár měsíců a už jsem si za vás musel hledat náhradu.

Sammy se snaží zlehčit situaci.

„Víš, že je Jerry jako nevybouřený ratlík. Kdyby před ženskýma nemohl zazářit, která by ho chtěla?“

„Tss,“ nesouhlasí Jerry „to říká zrovna ten, co vyrazí v noci sám kupovat neznámým holčkám pití.“

Jejich postoj je krajně neprofesionální. Murphymu je to nepříjemné, ale snaží se zachovat chladnou hlavu.

S něčím podobným by nemuseli souhlasit, myslí si.

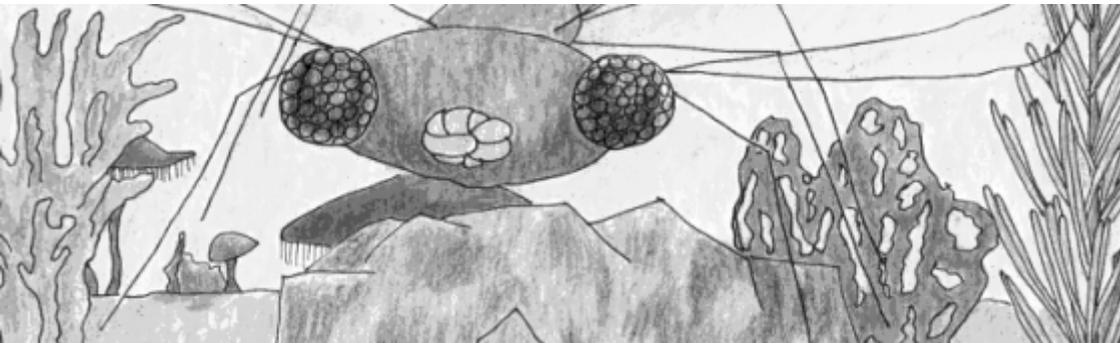
„Dám vám poslední šanci. Vypadá to, že jsme objevili planetu, kde zasáhl někdo zvenčí. Můžou to být i mimozemšťané, kteří mají mnohem vyspělejší technologii než my.“

Sammy a Jerry věnují Murphymu tázavé pohledy.

Do vašeho robota a do vaší lodi budeme muset nainstalovat jadernou bombu. Když vás budou držet jako rukojmí, odpálíme je.

„A... a jak se ta planeta jmenuje?“

„O tom si promluvíme později.“

KAPITOLA 4

Je večer a dvojice astronautů je připravená odletět s jednou v řadě stojící vesmírnou lodí. Vypadá to, že na výpravu poletí nejstarší z nich.

Oba stojí venku na ranveji a pozorují s nelibostí oprýskaný lak a starodávný design lodi.

„Není to náhodou ještě poháněné párou?“ Kroutí hlavou Sammy.

„Asi s naším návratem přece jenom nepočítají.“ Přemýšlí nahlas Jerry.

Sammy volá tichým komunikátorem Molly. S touto krásnou a energickou černoobláskou se seznámil před nedávnem na jedné pařbě. Párkrát už spolu mluvili a měla mu něco předat.

„Ahoj Samy, už stojím před vesmírným střediskem, ale nechtějí mě tam pustit.“

„Tak vydrž, kotě.“

„Neříkej mi kotě, jasný?“

„Musím ti nějak říkat.“ Nadhazuje Sammy nejistě.

„Jsem Molly.“ Odpovídá chladně a zavírá kanál.

Je trošku tvrdá, ale zobe mu z ruky, myslí si Sammy.

V tu chvíli před sebe civí se spokojeným výrazem. Jakoby zapomněl kde právě je. Jerryemu to připadá divné.

„Koukáš na tu loď jako na obří prso.“

„Hele, musím si odskočit. Za pár minut jsem zpátky.“ Odpovídá Sammy a utíká pryč.

„Teď a v kombinéze?““

A vážně, Sammy letí zpátky přes detekční automaty v astronautské kombinéze, přes ochranku až je u dveří hlavní brány. Před bránou ještě dobrých dvacet vteřin vydechuje, aby nevypadal, že za ní běžel.

Oba se vítají u velké odstrčené budovy. V okolí 10ti kilometrů nikdo nebydlí a před bránou také není právě rušno.

„Čau krásko.“

„Ahoj ty pidižvíku.“ Tváří se ledabyle Molly.

„Budeš tady tak stát nebo mi dáš pusku na šťastný let?“

Molly je v šoku.

„Hele ani se neznáme, tak se zklidni, jo?“ Kroutí hlavou dívka a pokračuje: „Přinesla jsem ti něco pro štěstí.“ Podává mu bílý kapesník se srdíčkem.

„Rodinná památka?“

„Ne, vytiskla jsem to pro tebe, blbče.“

Sammy krčí rameny.

„Nebudu do něj utírat nic zvláštního.“

Molly se snaží nevybuchnout smíchy.

Má očividně menší obavy, kouká na Sammyho jak stojí hrdě a předvádí svou kombinézu.

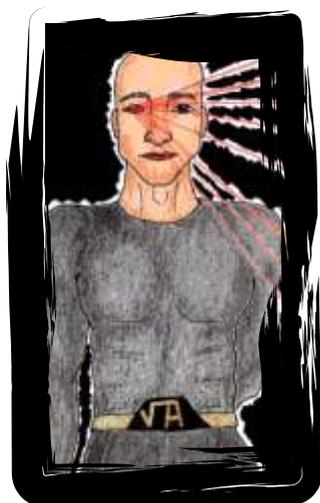
„Vzal bych tě sebou, ale v kabině se podává jenom polívka ze sáčku. Nebude to zrovna příjemný výlet.“ Mrká na ni.

„Já bych s tebou neletěla ani kdybys upekl dort.“

„Tak až se vrátím, zajdeme aspoň na pár piv, platí?“

„Platí.“

Molly dává bez zaváhání Sammymu pusu a odchází.

Jerry sedí v kokpitu lodi. S obavami pozoruje zastaralý řídicí pult a snaží se zachovat klid.

Opodál postává android John. Jedno jeho oko zářivě svítí, právě promítá projekci technického nákresu lodi.

Velice užiteční, tihle roboti. Jsou k nerozeznání od člověka a na rozdíl od něj, poslouchají na slovo.

„Vypadá to, že poletíme necelých čtrnáct dní. Tahle kraksna má ale mizerné zrychlení.“

„Máme skvělé počítačové hry. Určitě nám to uteče jedna dvě.“ Reaguje John zvesela.

Jerry na něj spokojeně hledí.

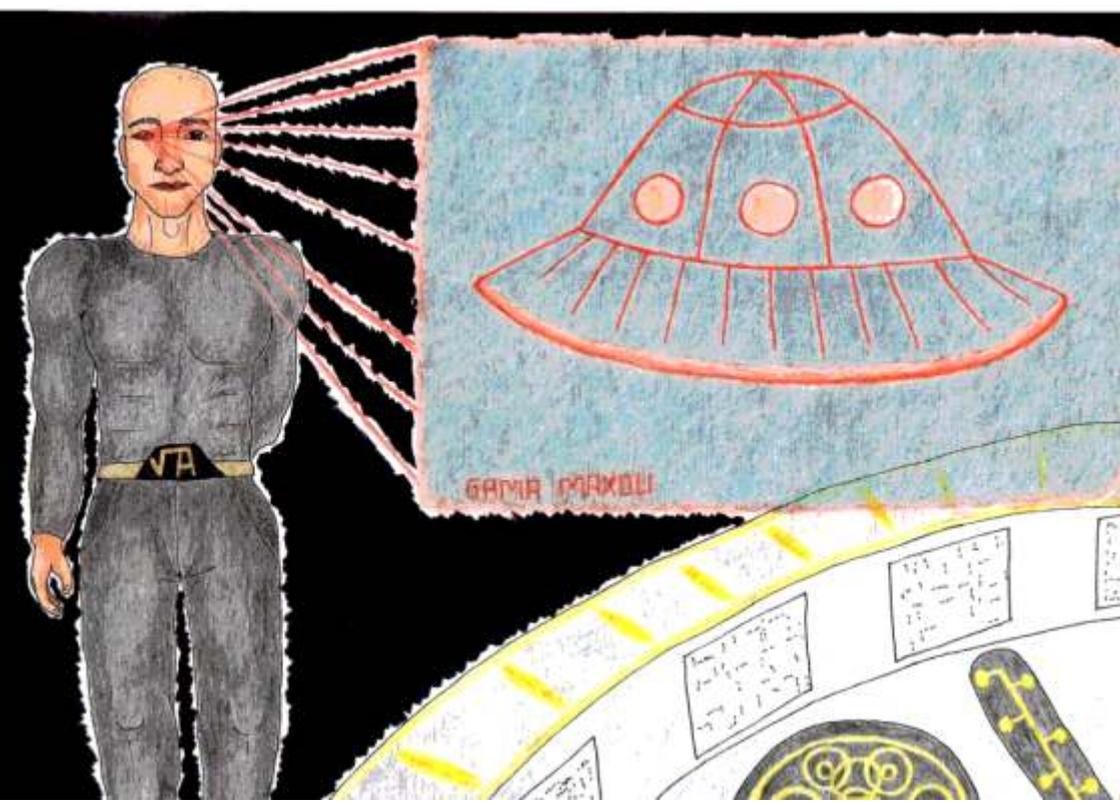
„Aspoň, že ti nahráli pozitivní osobnost.“

Do kokpitu vchází Sammy.

„Tak co, vy dva kreténi. Odlepíme se konečně od Země? K večeri si dám jednu dávku záření na oběžné dráze planety Maxoli.“

Jerry se tváří škodolibě.

„Smůla, kamaráde, s tímhle střepeš tam poletíme

dva týdny.“

Sammy nevěří svým uším. Odstrkuje Johna a už běží k ovládacímu panelu. Jsou na něm tlačítka. Tohle viděl naposledy v jednom dokumentu, kde ukazovali stará muzea.

„Ještě mi řekni, že si budeme sami vařit, a já si jdu vytáhnout náhradní spodky.“ Povídá ustaraně.

John vypíná projekci a s blahosklonným výrazem přechází k Sammymu.

„Na skladě jsou dvě tuny brambor, rýže v mrazicím boxu spousta masa a zeleniny, vitamínové tyčinky. Výživa pro zdraví a spokojenost.“

„Jsem rád, že ses nabídl. Hned po startu bych něco zblajznul.“ Plácá androida povzbudivě po ramenu Sammy.

Po mnoha milionech světelných let a nedovařených, připálených obědech, přistává kosmická loď na planetě Maxoli.

Ze žaludeční nevolnosti napůl zelení, vesmírní agenti Jerry a Sammy, vycházejí ven, nadýchat se čerstvého vzduchu.

„Kurva, doufám, že jsou na tom domorodci s jídlem lépe, než my.“ Oddechuje ztěžka Sammy.

„Nebylo to zase tak hrozné.“ Snaží se povzbudit Johnovo kuchařské snažení Jerry.

Android mezitím vytahuje dvě tabletky.

„Vaše zdravotní sondy hlásí salmonelózu. Vemte si antibiotika.“

Astronauti si berou tabletky s nakvašenými výrazy. John se na ně mile usmívá.

„Maskování.“ Říká Jerry otráveně.

Plášťové subatomární projektory lodi se aktivují. Zastaralý vesmírný koráb teď vypadá jako obyčejná skála.

Přistáli na místě, kde je spousta podobných kamenů. Příroda zde vypadá celkově dost zvláštně. Nejsou zde žádné stromy. Jenom obří houby a trávy. Kolem poletuje gigantický hmyz a na chvíli se zdá, jakoby se otřásla země.

Maxoli je planeta ve velmi ranném stádiu své existence. Přesto se zde nachází vyspělá civilizace.

Mimozemšťané vypadají přesně jako pozemští afričtí domorodci. Sondám se však podaří dát dohromady vždy jen neúplné informace.

Maskování trojčlenné pozemské posádky mění vizáž. Před skálou stojí pomalovaní, černí domorodci Sammy, Jerry a John.

KAPITOLA 5

Po půlhodině zmatené chůze, kdy se pozemšťané snažili vyhýbat dráze letu obřího hmyzu, se dostávají k osadě domorodců, kterou mají vyznačenou na mapě.

Pohybují se co nejtišeji, protože přesně nevědí, jak se místní obyvatelé vlastně chovají. Sondy, které se vystřelují do vesmíru, nebývají zbytečně nákladné, a tak je třeba dělat průzkumy tohoto druhu „naostro“.

Jerry jde v čele skupiny. Opatrně našlapuje a v ruce drží monitor, který ukazuje stav androidových senzorů. Všechno vypadá normálně.

Sammy na svého černého, zvláště pomalovaného kamaráda kouká a kroutí hlavou.

„Musím si tohle maskování vzít sebou domů. Představ si, že v tom potkáš chlápka uprostřed města a řekneš mu, že ses ztratil.“

„Jako primitivní domorodec uprostřed města, jo?“ Ptá se Jerry.

„Sranda to být může.“

Jerry neodpovídá. Gestem zastavuje kolegy, nikdo ani nedýchá.

Před nimi je dolina a v ní jdou vidět dvě domorodé děti, jak rozřezávají mrtvolu staré ženy.

U práce si povídají a smějí se.

Jedno z nich bere do ruky kamenné kladivo a rozbíjí mrtvé stařence lebku, vydlabává ji mozek a vkládá ho do jakési nádoby. Druhé mezitím rozkládá oheň.

„Podle všeho si chystají svačinu.“ Vydechuje s údivem Jerry.

Samy se otáčí k androidovi.

„Uč se, Johne. K vaření ti tady bude stačit oheň a trocha fantazie.“

John informaci zpracovává, ale nedokáže na ni odpovědět.

Děti odřezávají maso ze stařenky, hážou je po sobě a smějí se.

Asi po hodině pozorování jejich orgií, se děti vydávají s košíky připraveného masa zpátky do své vesnice.

Pozemšťané se už netváří tak znechuceně. Museli vydržet, aby měl John nějaký záznam z výpravy. A když kuchání lidského těla chvíli pozorujete, oči si přivyknou.

„No rozhodně se u toho umějí pobavit.“ Pronáší najednou Sammy.

Pozemšťané se přibližují k ostatkům domorodé stařenky, je důkladně zbavená veškeré svaloviny. Zbyla po ní už jenom kostra a malá hromádka vnitřností.

Jerry kroutí hlavou.

„Koukejte na ty náramky a artefakty. Jsou stejné jako naše a těch dětí. Musela být z jejich vesnice.“

„Proč by jedli někoho ze svých lidí?“

Jerry ukazuje prstem na jednu z větších kostí.

„Měla zlomenou nohu.“

Sammy netrpělivě těká očima kolem dokola. Jsou v místě mezi vysokou trávou, hned vedle je několik obřích hub a za jedním kamenem, jakoby se hýbalo něco mazlavého a slizkého.

„Maso ze zdejších zvířat se na pánev asi nehodí.“

„Jinak by tady bylo jídla určitě dost.“ Souhlasí Jerry.

John na vteřinu „mrzne“, jakoby ho zasáhl elektrický proud. Agenti už vědí, že se to stává pokaždé, když myslí na něco zajímavého.

„Dali byste si něco z toho k jídlu?“

„Nosíš v sobě jadernou bombu a zajímá tě, co si dáme k jídlu, John?“

Jerry se znechuceně šklebí.

„Je ti jasné, že tohle budeme tam u nich taky muset jíst?“

Sledování pokračuje. První den každé akce na cizí planetě, o které má Společnost pro dohled nad objevenými planetami minimum informací, je vždy jen o pozorování a plánování strategie jak se mezi mimozemšťany dostat.

Mladí agenti jako Jerry Walker a Sammy Scoopers, takovou příležitost však obvykle nedostávají, ledaže se jedná o sebevražednou misi.

Vesnice mimozemšťanů je na dohled. Jerry si rychle lehá za velký kámen a snaží se s pomocí androidova

dalekohledu zkontrolovat bezprostřední okolí.

Jsou to už tři hodiny, co takhle bezcílně courají venku a Sammy se nudí. Vytahuje z kapsy slanou tabletku a pomalu ji převaluje v puse.

„Jak myslíš, že to bude dlouho trvat?“

„Za chvíli zapadne slunce, budeme muset vystřelit několik sledovacích sond, ještě než půjdou spát.“ Odpovídá Jerry stroze a zaměstnaně ve své dlani konfiguruje nastavení na virtuálním displeji.

Sammy zívá.

„Tak jo, ale nedělej z toho kovbojku. Máš nám pomoci přežít v divočině a ne si ho tady do noci honit nad obrázky prsatých domorodků.“

Jerry dělá, že neslyší a opět se tváří zaměstnaně.

Asi po půlhodině se však začíná skutečně dít něco zajímavého. Agenti sedí klidně na kameních, když tu začínají červeně blikat virtuální displeje, poletující okolo nich.

Domorodci lezou na střechy svých obydlí, ozbrojeni! Asi na pěti místech okolo vesnice lezou ze země obrovští červi. Vypadá to, jakoby na vesnici útočili!

Domorodci se na střechách vůbec nehýbají, stojí tam strnule jako sochy a jenom pozorují jak se uličkami mezi domy proplétá

ta obří verbeš. Divné příšery jsou skoro tak velké, jako jejich kamenná obydlí, ale nad povrchem země se červi očividně neorientují.

Zvláštní obrázek zanedlouho zase končí. Červi se zavrtávají zpátky pod zem a mizí pryč.

„Míří směrem od nás na jih, rychlostí 40 kilometrů za hodinu.“ Povídá zúčastněně John.

Agenti mlčky polykají a po hmatu kontrolují, zda mají za pasem své zbraně.

„Je to jako ve špatně napsané pohádce, kde všechno vyrostlo obrovské.“ Kroutí hlavou Sammy.

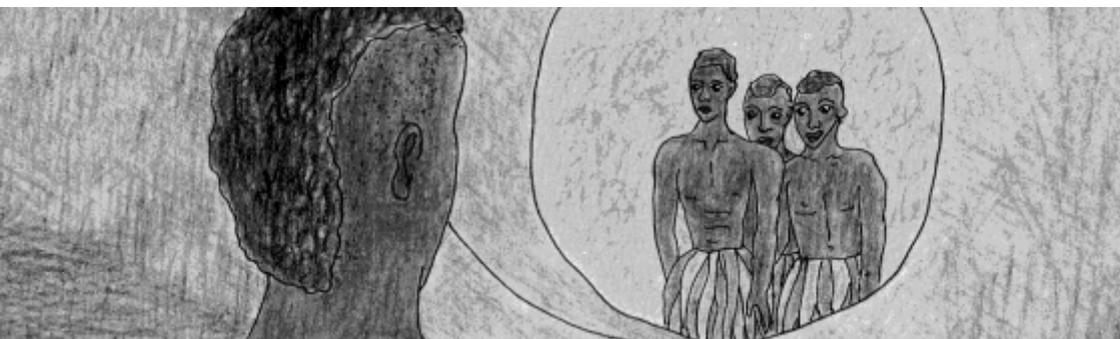
„Tihle se rozhodně nenudí, ještě pár dní a nebudeš chtít pryč.“ Odpovídá mu Jerry.

Sammy se zvedá, bere do ruky svou zbraň a několika pulzními paprsky odrovnává divného, asi půlmetrového brouka, který se už nebezpečně přibližoval.

„Tenhle druh ti nemůže ublížit, Sammy. Jedí pouze trávu.“ Povídá John.

Sammy se nervózně škrábe za krkem.

„Odpověď všechno, co se tu děje budou mít domorodci. Musíme se mezi ně dostat co nejdřív.“

KAPITOLA 6

Pozorování domorodců šlo hladce a je ten správný čas na vmísit se mezi místní obyvatele.

Oba pozemšťané se ráno ve vysoké trávě protahují. Kolem nich leží na zemi hromady mrtvých těl jakýchsi prehistorických korýšů.

„Museli jsme spát tvrdě.“ Povídá Jerry.

John se tváří provinile. Jinak strnulý androidův výraz je teď vážně k popukání.

„Nevěděl jsem, jestli vás mám rušit ze spánku, v noci se přes tábor chtěli prohnat tihle tvorové.“

Pozemšťané obracejí oči v sloup.

„Chtěl jsi hlavně pomoci, vid’?“ Cedí mezi zuby našťavaně Sammy.

„Přesně tak, jsem rád, že to umíš ocenit.“

Asi po půlhodině balení a likvidování stop, schovávají svou pozorovací techniku pod zem. Špiónské batohy mění svou barvu na transparentní. Nejsou už vidět a zavrtávají se dva metry hluboko.

Pěší chůze k domorodé vesnici není daleká, ale trvá až nepříjemně dlouho. Je zvláštní jak mohou nezodpovězené otázky člověka znervóznit, když mu jde o krk.

Zase tak horké to samozřejmě není, protože technika 23. století nabízí opravdu nevídané možnosti. Agenti se mohou dorozumívat tichými komunikátory, jedněmi z mála legálních mozkových implantátů. Také nanotechnologie umožnila vzniknout tzv. energetickému štítu. Neviditelné tetování na kůži z nich dělá nezranitelné superhrdiny.

Problém by mohl nastat, kdyby jednoho z nich takový obrovský červ spolknul. S podobným rizikem technici na Zemi zatím nepočítali.

Plní dojmů, přecházejí přes louku až na ulici, kde jsou na dohled prvním obyvatelům. Plán je dostat se do místní hospody. Jedno stavení takovou funkci na záznamech sond připomínalo.

Jerry přichází k vyzáblému, pomalovanému černochovi a ptá se:

„Kde u vás seženeme nějaké jídlo, přicházíme z daleka.“

Domorodec ustupuje beze slova o dva kroky zpátky, šklebí se a spiklenecky se chichotá.

„Možná sis nevyčistil zuby.“ Povídá Sammy kolegovi.

K domorodci najednou přiskakuje mladá holka a něco si chvíli šuškájí, smějí se. Jedním okem pozorují podezíravě chýši naproti.

Následuje šum vášnivé hromadné diskuse, na dálku to zní jako vlna otázek a stoupajícího nadšení.

„Možná jsi neměl řvát.“ Povídá tichým komunikátorem nespokojeně Jerry. „Teď se na nás vrhnou všichni.“

„Ale houby, podívej.“

Celá ulice jásajících domorodců najednou lomí nešťastně rukama, dávají najevo svou nespokojenost.

Ulicí prochází zvláště oblečená bílá postava a všichni od ní o krok ustupují. Štíhlý mladý muž má kalhoty a tričko z planety Země.

Přechází k maskovaným agentům. Netváří se nadšeně.

„Co tady děláte?“

Jerry si není jistý jak odpovědět. Nemaskovaného pozemšťana, kterého domorodci poslouchají nikdo nečekal.

„Ahoj, přicházíme z daleké vesnice za horami. Tohle jsou mí dva bratři.“ Povídá po chvíli přemýšlení Jerry.

Sammy a John na pozemšťana mávají.

Tuhle a další z padesáti standardních historek jak se představit cizí civilizaci, se agenti učí už v prvním ročníku vesmírné akademie. V náročném tréninku si tak dopřejí i trochu divadelní zábavy. Historiky jsou v akci až překvapivě účinné a věrohodné.

Civilně oblečený muž se tváří, jakoby mu vysvětlení stačilo.

„Já jsem Zurvan. Půjďte se mnou a dáte si po dlouhé cestě něco k jídlu.“

Domorodci s respektem ustupují a dělají návštěvníkům uličku směrem k Zurvanově chýši.

Ten si pyšně vykračuje a píská na obtloustlou ženu, která právě nese na rameni uříznutou nohu stařenky.

„Připrav pečení, dáme si pikantní řízky.“ Povídá Zurvan a žena odbíhá i s nohou k ohništi.

„Na pozemšťana je překvapivě pohostinný.“
Přikyvuje uznale Sammy.

Johnovy obvody na chvíli „mrznou“. Jeho chůze je dobrou vteřinu nepřirozená. Zurvan androida koutkem oka registruje a sám pro sebe se usmívá.

„Chovej se normálně, Johne.“ Napomíná ho Jerry.

„Jo, nemusíš analyzovat všechno, co řekneme.“

John jde volným krokem. Podle požadavku ignoruje svůj analytický program.

„Nemyslím si, že vám hrozí nějaké nebezpečí, když je Zurvan s námi.“ Povídá po chvíli uvolněně.

Sammy a Jerry obracejí oči v sloup.

Výprava sedí u stolu a nervózně pokukují po výzdobě v jídelně. Jsou zde svíčky, zapuštěné do děr v lebkách, košíky dovedně upletené z žeber a nití. Dokonce i jejich židle stojí na stehenních kostech.

Nesmějí na sobě nechat nic znát. I když Sammy má podezření, že je Zurvan dávno prokouknul.

Zurvan přichází se škodolibým úsměvem ke stolu a nalívá každému do pohárku tekutinu, která připomíná víno.

Sammy přemýšlí, jak se Zurvanovi mohlo všechno tohle povést. Přestěhovat na planetu v ranném stádiu celý domorodý kmen. Ilegální osídlení, jako je tohle, nemá v historii obdoby. Proto si analytici mysleli, že se jedná o nějaký druh moderních mimozemšťanů.

Agenti si sebou berou vždy androida, vybaveného laserem. Takový android má v případě ohrožení nadlidskou sílu a je téměř nezničitelný.

Zurvan jim nalévá víno, bude určitě zdrogované!

„Johne, můžeš analyzovat vzorek, aniž by ses napil?“

„K tomu se musím napít, Sammy.“

Sammy chvíli přemýšlí.

„Kašli na to, budeme prostě předpokládat, že se nemáme napít.“

Jerry se tváří nesouhlasně. John je k tomu přece určený a mohlo by na ně padnout podezření.

„Co to zase brebentíš?“

„Klidně si dej. Ale Johna budeme ještě potřebovat.“ Reaguje ironicky Sammy.

Zurvan je očividně překvapený, že se android pití ani nedotknul.

„Nedáš si?“ Ptá se nedočkavě.

Jerry už vidí, o co mu jde.

„Dej si, kamaráde.“ Přitukává Johnovi Zurvan svým pohárkem.

„Promiňte, já nepiju.“ Odmítá android co nejslušněji.

Agenti se nervózně usmívají.

„Až přiletíme na Zem, musíš mi říct, který programátor tě tak zmrvil.“ Pronáší Sammy nespokojeně.

Neměl to dělat. V ten moment John na chvíli opět „mrzne“. Zurvan si nemůže pomoci a ani se nepřetvařuje, že to postřehnul.

Oba agenti ho sledují. Nyní už všichni vědí o, co jde a ví, že druhá strana také ví, o co jde.

Zurvan ale není hloupý. Dokud androidovy vnitřní obvody nenapadne počítačový virus, nemá proti němu šanci.

Jeho pití je plné nosných čipů, proč se ten kretén ještě nenapil!?

V tuto nejméně vhodnou chvíli přichází jeho

pomocnice s naporcovanou pečenou lidskou nohou.

„Polož to sem a vypadni!“ Vybuchuje na ni vzteky.

Pozemšťané, maskovaní jako domorodí obyvatelé, Zurvana bedlivě pozorují. John mu může propálit laserem díru do srdce každou chvíli. Jsou ve výhodě.

Zurvan se s úsměvem vzdaluje.

„Chce se zdejchnout!“ Křičí Sammy schválně nahlas.

Jejich protivník panikaří a snaží se co nejrychleji выбěhnout z místnosti!

V tu chvíli ale Johnův laser propaluje díru do Zurvanovy páteře a ten se bezmocně kácí k zemi.

KAPITOLA 7

Trvá to několik dlouhých minut. Pozemšťané stojí nad Zurvanovým bezvládným tělem a mlčí. Zabít člověka je jako mít v rukou úplnou moc, až na to, že se ta moc týká jenom zabíjení. Přemýšlí Sammy sám pro sebe.

Agenti jsou nervózní. Mrtvolu pozemšťana vidí na vlastní oči poprvé.

V koutě Zurvanově chýše je veliká truhla. Jerry s Johnem zvedají a pokládají bezvládné tělo dovnitř.

„Tak to bychom měli, můžeme říct, že jsme se aspoň pokusili.“ Utírá si zpocené čelo Jerry.

Něco tady nehraje. Zurvan se choval až moc impulzivně. Ani se s nimi při odhalení toho laciného triku se zavirovaným pitím nepokoušel domluvit. Jak je to možné?

Odrovnali vůdce místních lidí. Co se teď může stát?

„Mysli, kurva, co budeme teď dělat?“ Cedí mezi zuby nervózně Jerry.

Sammy kouká ven z okna. Jedna místní kanibalka se

na ulici protahuje. Je pěkně rostlá, možná trošku baculatá a určitě nejhezčí, na jakou se dá ve vesnici natrefit.

Ostatní ženy ji žárlivě pozorují. Protahovat se před Zurvanovou chýší může jen ta nejodvážnější a nejhezčí z místních žen.

Jerry svého nadržného kolegu chvíli pozoruje.

„Hele, ona je sice pěkně rostlá, ale to jen proto, že se každý den láduje lidskými mrtvolami!“

„Tss.“ Cedí mezi zuby Sammy. „Každý z místních je Zurvanovi oddaný. Musíme v tom pokračovat.“

„Cože?“

„Jeden z nás si změní maskování a bude se vydávat za Zurvana. Jenom tak zjistíme, co se tady vlastně stalo.“

Jerrymu je jasné, že se Sammy na roli místního diktátora těší.

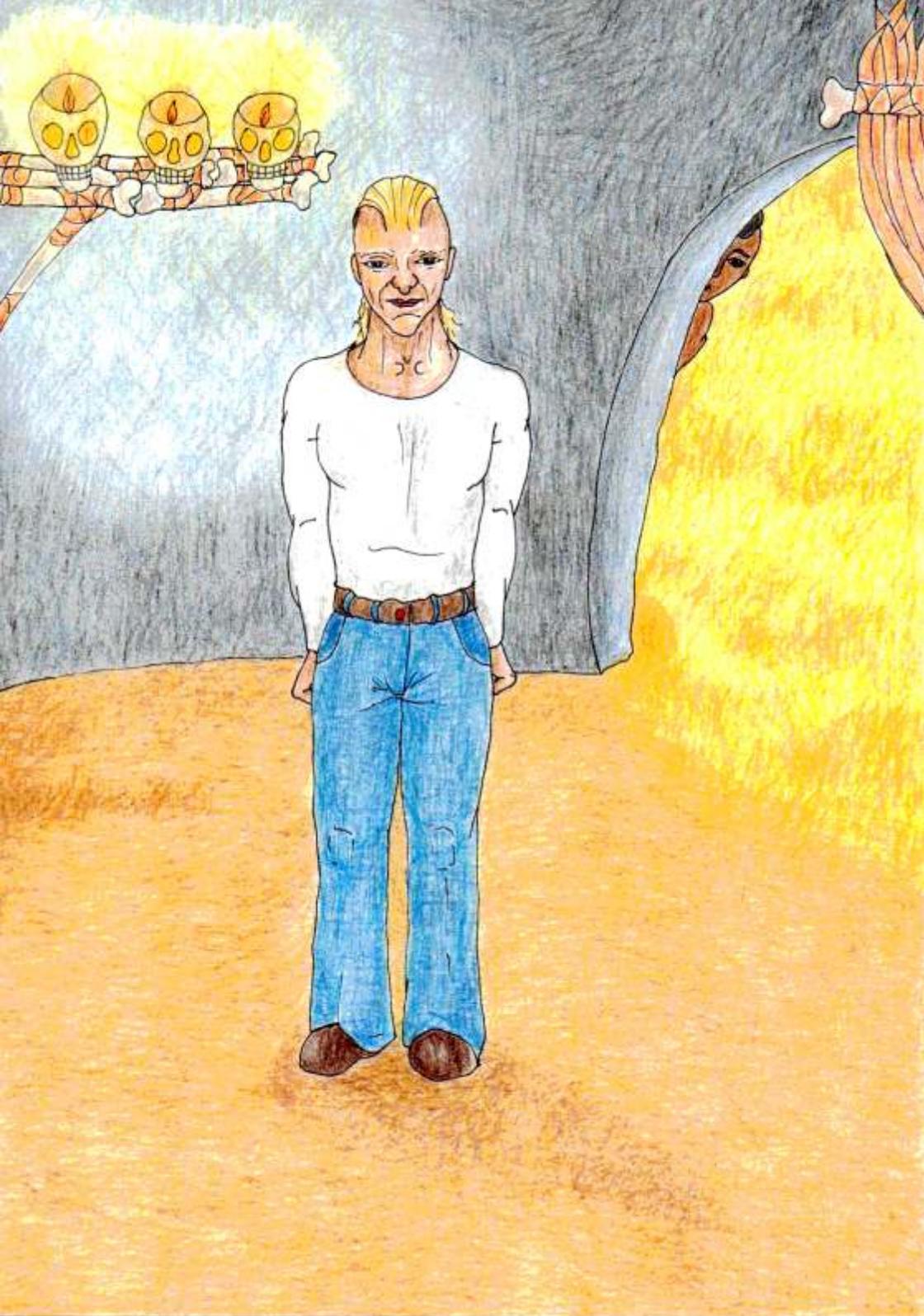
„Hele, když mi přihraješ její hezkou sestru, hrej si s těmi kanibaly na co chceš.“

„Heh, to bude sranda.“ Usmívá se Sammy.

Agent Sammy Scoopers má nové maskování. Implantáty na jeho tváři jsou přizpůsobivé a umělá kůže umí změnit tvar, když je třeba.

Kanibalové klopí zraky k zemi a ta pěkně rostlá mimozemšťanka se na Sammyho usmívá.

Vychází ze dveří společně s Jerrym a Johnem. Někteří z místních koukají překvapeně. Cizí návštěvníci měli být dnes k večeři! Co je to za morálku?

„Hej slečno!“ Volá Sammy na tu holku.

„Nechceš se k nám připojit? Naši noví přátelé se rozhodli obětovat jednoho ze svých. Prý máte hlad.“

Jerry a John se vlídně usmívají a vytahují z chýše Zurvanovu mrtvolu. Má useknutou hlavu.

„Ráda, náš mocný Zurvane.“ Zubí se pěkná kanibalka na Sammyho.

„A jak se jmenuješ?“

„Já jsem Aara.“ Povídá dívka, přitahuje své boky k Sammyho ruce a šeptá mu do ucha. „A moc ráda bych tě dnes večer viděla.“

Sammy se snaží udržet kamennou tvář.

„Teda říkej si, co chceš o kanibalech, ale musíš uznat, že umějí být přívětiví.“ Povídá tichým komunikátorem Jerry.

Johnovi se zdá nové přátelství s kanibalkou vzhledem k jejich úkolu nadbytečné.

„Neměli bychom ztrácet čas, obrovští červi se můžou každou chvíli vrátit. Potěšit tě můžu i já, ať už má ta dívka namysli cokoliv.“

Sammy a Jerry vybuchují smíchy.

V tu chvíli se začíná třást zem. Domorodci se

kolem sebe rozhlíží a jakoby čekali, až otřesy zesílí.

Obyvatelé z okraje vesnice už postávají na domech. To povzbuzuje i ostatní.

Aara je očividně šťastná, že stojí na střeše se samotným Zurvanem. Dělá vyplašenou a tiskne se k němu.

„Určitě skáčou na střechu hodně často, podívej, z jak tvrdého materiálu střechy vyrobili.“ Kope patou pod sebe Jerry.

Sammy objímá kanibalku kolem pasu a plácá ji po zadku.

„Nevidíš, že mám plné ruce práce? Taky jste mohli zaskočit k sousedům.“

Aara tiskne hlavu na Sammyho rameno a vášnivě oddechuje.

„Teda, ona si musí myslet, že jsi v posteli úplný kanón.“ Komentuje obrázek Jerry.

Těsně vedle Zurvanovy chatrče se prohání lavina ve hlíně. Vypadá to, jako myš pod kobercem. Najednou se země vynořuje nečekaně velký červ a plácá sebou na povrch.

„Zajímalo by mě, proč nikdy nevrazí do žádné z budov. A jaktože sem chodí jenom červi a nikdy další příslušníci té obří havěti, na které jsme narazili po cestě sem.“ Vrací se myšlenkami do reality Sammy.

„Možná to ví tvoje nová kámoška.“

„Co myslíš, Johne?“

Android je soustředěný na pohyb okolo. Jeho nyní instrukcemi nabytý program má v sobě jen velmi nepatrnou zmínku o tom, že by neměl dělat, co se právě chystá udělat.

Jeho laserová trubice, zabudovaná v hlavě, dokáže vystřelit smrtící salvu pulzních paprsků tak rychle, že by kolem agentů nezůstalo nic živé. Byli by v bezpečí.

Hřbet červa je od jejich střechy vzdálený jen pár metrů.

Jerry a Sammy se pouze shodli na tom, že je John přehnaně aktivní kretén, když pozabíjel obří kraby poblíž jejich tábora cestou sem. Znamená to, že by to už neměl dělat, nebo ne?

Má se jich zeptat?

„Červi se zatím zdržují pouze v ulicích mezi budovami.“ Odpovídá John a myslí si, že dvojsmyslně.

„To si nám to tedy ulehčil.“

Byl tohle pokyn k palbě?

Naštěstí se červi začínají nudit a zavrtávají se zpátky pod zem. Mimozemšťané nereagují radostně nebo na sebe nemávají. Jenom čekají na správnou chvíli a v momentě, kdy je klid, seskakují ze střechy dolů.

Zpátky před domem se kolem Sammyho všichni

houfují. Mají v očích otázky a za nimi zatím skupinka ženských rozdělává oheň a porcuje Zurvanovu mrtvolu.

„Co na mě tak čumíte?“ Ptá se Sammy nervózně.

Kanibalové jsou zmatení.

„Náš Zurvane, přece slunce je vysoko na obloze. Čekáme, jaký úkol nám dnes dáš.“ Odpovídá ochotně starší pán.

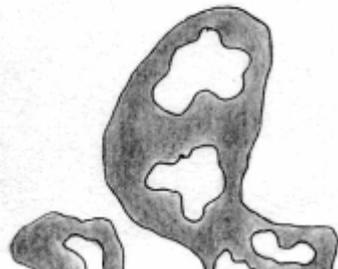
Ostatní si jej měří pohledem. Leze Zurvanovi do zadku, protože ví, že je nejstarší a brzy půjde pod nůž!

Mezi pozemšťany mezitím probíhá rychlý rozhovor.

„Nezdržuj dědku! Nevidíš, že mám práci?“ Odsekává Sammy po chvíli naštvaně.

Kanibalové vybuchují smíchy. Aara se k němu tiskne a vede jej do chýše.

„Připravte jídlo, za chvíli jsem u vás.“

KAPITOLA 8

Pozemšťané jsou sami nazpět v chýši a pochodují nervózně kolem sebe, jakoby se dostali do překerní situace a nemohli z ní ven.

Přestože je John vlastně elektronická forma života, jeho „hodný“ program mu velí ukázat spoluúčast a s nepřírozně vypadajícími vráskami na čele pochoduje po místnosti s nimi.

„Vážně, kdybychom tady nepotkali bělocha, kterého celá vesnice poslouchá na slovo, začal bych věřit na kouzla a čáry.“ Kroutí hlavou Jerry.

Bez řeči pochodují chvíli dál.

Na stole je džbán s vodou a hrnky. Džbán je vyřezaný z lebky hmyzu a hrnky zase z lebek mimozemšťanů.

Sammy jde ke stolu a nalévá si až po okraj. Cítí se vyprahle. Jerry ho pozoruje se znechuceným šklebem.

„Jo, máš pravdu.“ Souhlasí Sammy. „Je ta voda pitná, Johně?“

„Voda je pitná, Sammy.“

Dává si tedy s chutí několik plných doušků. Jdou v ní cítit minerály, možná proto je všechn nábytek z kostí pevný a těžký, přemýšlí Sammy.

V ten moment dostává nápad.

„Viděli jste, jak se naši obrovští červí kamarádi snažili nedotýkat se budov?“

Jerry s nejistým výrazem souhlasí.

„Přesně jako stánky s placeným občerstvením na srazu důchodců.“

„Tenhle hmyzí džbán nám dokazuje, že mimozemšťané jsou vynalézaví a nezabíjejí se jenom mezi sebou. Ale v téhle hmyzí přírodě bude asi všechno jídlo... slizké a nechutné.“

Sammy si dává další osvěžující doušek minerálky z vydlabané lebky jednoho mimozemšťana.

„Pravda, jsi tady jediný člověk, který se rád chová nechutně.“

John se vtipu nahlas směje. Jeho kolegové ho chvíli překvapeně pozorují.

„Obrovští červí jsou jenom další živočišný druh a houby víme, jak se rozmnožují. Co když jsme venku viděli samice a ten zvláštní smrad co jde z každého domu cítit je nějaký samčí hormon?“

„Jako sperma?“ Reaguje překvapeně Jerry.

„Možná jo.“

„Takže oni si napatlají na budovy červí sperma,

aby jim sem nelezla žádná havěť. Jen se tu občas zastaví samice v naději.“

Oba agenti vybuchují smíchy.

„Nepoznal jsi, jak uraženě odfukovaly, když odcházely?“

Sammy stojí před androidem. Z Johnova oka svítí slabé světlo, promítá před sebe velké plátno, které zrcadlí Sammyho postavu.

„Vypadám vážně úplně jako Zurvan.“ Prohlíží se Sammy zkoumavě.

Některé maskovací implantáty nejsou ani ve 23. století stále ještě dokonalé. Ale tohle maskování se povedlo.

Z venku se ozývá skandování. Nejdříve je nezřetelné a tlumené, ale postupně sílí.

Domorodci volají:

„Zurvanův večer her, Zurvanův večer her!“

Jerry sedí v rohu místnosti a škodolibě se usmívá.

„To bude nějaká místní tradice, Zurvane. Tak to běž ven rozbalit!“

Sammy nevypadá ani trochu nervózně.

Přechází ke dveřím a jedním rázným kopnutím je otevírá. Všichni mlčí a hledí na něj. Starší z obyvatel si chvíli myslí, že má Zurvan špatnou

náladu a instinktivně se ztrácejí v davu.

„Hej ty, pojď sem!“ Míří prstem na Aaru.

Hezká mimozemšťanka postávala před dveřmi chýše celý den.

Na Sammyho civí celý dav. Asi by jim měl něco říct.

„Ehh, tady tahle holka moc zlobila, tak jí nejdříve musím namlátit a hned jsem u vás, dobře?“

Publikum je na rozpacích, ale většina z nich jakoby rozuměla.

Sammy tahá Aaru rychle dovnitř. Dívka je vyděšená. Podobné Zurvanovy řeči mívaly vždycky krutou dohru.

Pozemšťané ji překvapeně pozorují. Aara stojí uprostřed místnosti s obličejem v dlaních.

„Teda ten Zurvan musel být pěkné čuně.“ Kroutí hlavou Sammy nechápavě.

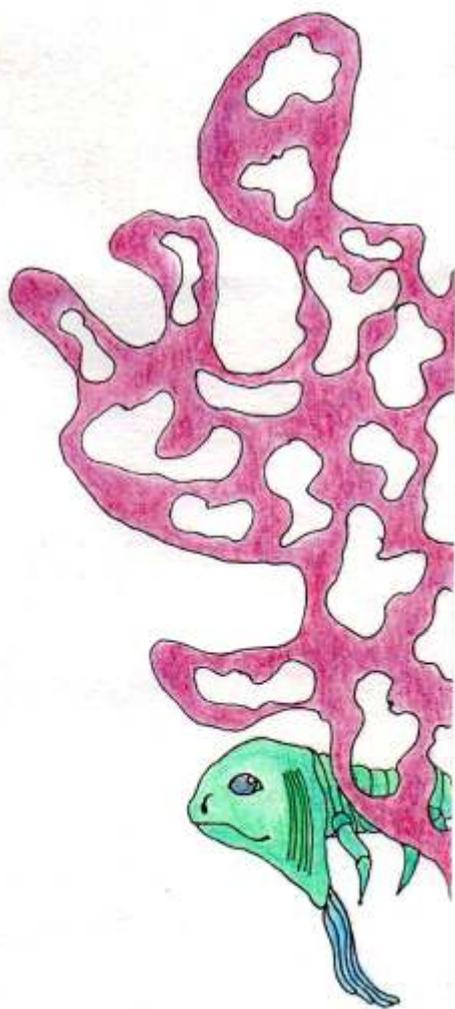
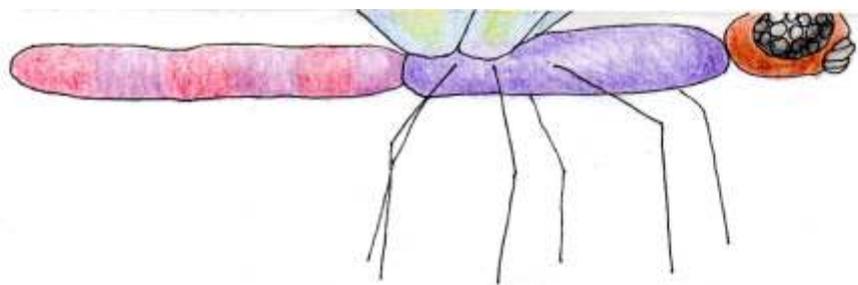
„Chceš jí všechno říct?“ Ptá se Jerry normálně nahlas.

Dívka, jakoby se vzpamatovala. Stojí a čeká, co se bude dít.

John přechází blíž k oknu, otevírá pusu a přehrává ze záznamu nahlas švihání biče a dívčí sténání.

Sténání zní dost brutálně, ale všichni to musí slyšet,

než si agenti s dívkou promluví. Venku mezitím panuje dobrá nálada, všichni se těší, až začnou Zurvanovy hry.

„Poslouchej, umíš mlčet?“

Aara se k Sammymu důvěrně tiskne. Z očí ji však sálá nejistota.

„Hele,“ odstrkuje ji co nejněžněji: „Podívej se na mě, vidíš, že jsem bílý. Vypadám jinak než vy. Kdy jsem mezi vás přišel?“

Aara nechápe proč se Zurvan ptá, ale když bude poslušná, určitě ji nezmlátí jako tu dívku, která se ozývá z Johnovy pusy.

„Zurvane, už se nepamatuješ? Bydleli jsme ve vysoké trávě, než jsi přišel ty a postavil nám vesnici.“

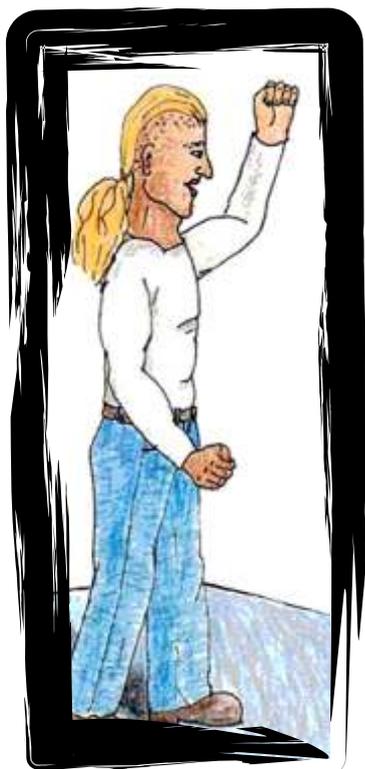
„A jak jste se tam dostali?“

„Nevím.“ Odpovídá dívka nešťastně a kryje si tvář, jakoby čekala výprask.

Je podezřelé, že jsou domorodci tak vyvinutí a na souši přitom není ani jeden obratlovec nebo cokoliv co by vzdáleně připomínalo jejich předky.

Rozhovor zatím končí. Sammy ji plácá majetnický po zadku.

Pozemšťané vycházejí ven, Sammy je v čele a kyne okolo sebe se vzpaženýma rukama. Než ho zlikvidovali, tak si náhodou všiml, jak tohle

Zurvan dělá.

Už postává hrdě před domem a celá vesnice mu skanduje jako oddaný dav svému vůdci:

„Zurvan! Zurvan!“

Ten Zurvanův životní styl má něco do sebe.

Sammy chvíli netuší, jak je má vlastně oslovit. A co ty „Zurvanovy hry“ vlastně znamenají.

„Obyvatelé!“

Jerry se snaží nevybuchnout smíchy.

„Zítřka je mimořádný den! Budeme mít spoustu čerstvého masa!“

Mimozemšťané na sebe udiveně koukají.

„Nezasloužíte si to, protože jste banda líných černých zmrďů! Ale musíme to všechno společně sníst, jinak se maso zkazí!“

Jakoby nechápali už vůbec nic. Něco jim slibovat, to Zurvan asi nikdy nedělal.

Co s tím? Jerry má co dělat, aby se nezačal nahlas řehtat. Ten je zase užitečný, myslí si Sammy.

Se sebejistým šklebem však pokračuje:

„Proto uspořádáme velkou celodenní soutěž! Bude se jíst od rána do večera, a kdo toho sní nejméně...“ Dramatická pauza a škodolibý natěšený úsměv: „Toho si dáme o víkendu k obědu.“

Najednou skanduje celý dav!

„Jó! Zurvan! Zurvan!“

„Zajímavá komunita. V jejich náladách není ani špetka soucitu.“ Povídá android tichým komunikátorem.

Agenti se jen mlčky usmívají.

„A protože si budeme zítra hrát celý den, půjdete dnes všichni brzo spát, jasný?!“

Nadšení davu opět mrzne.

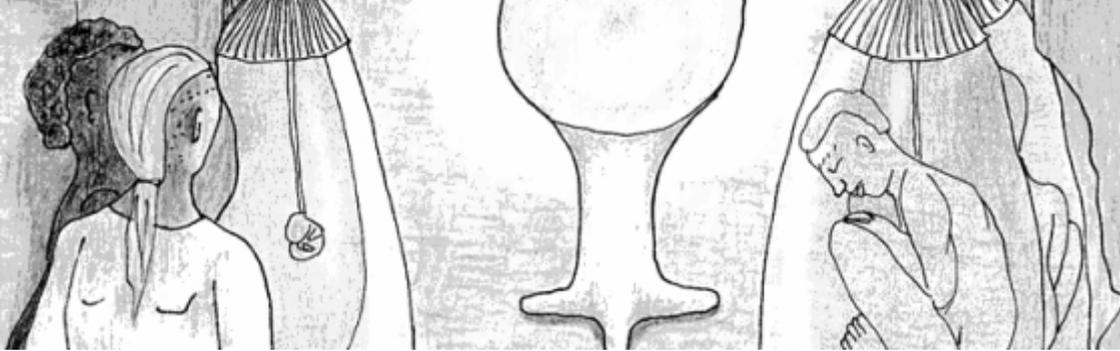
„Zítra nebude nikdo unavený! Jídla bude tolik, že kdo sní málo, toho podrízmem rovnou a hodíme ho červům!“

Mimozemšťané se spontánně řehtají. Vybuchují smíchy znovu a znovu, až to trvá dlouhých 10 minut.

Agenti už jsou dávno zpátky v Zurvanově chýši a s obavami smích davu poslouchají.

Jakmile je po všem, chovají se k sobě mimozemšťané chvíli ohleduplně. Dokonce jde vidět, jak několik z nich dává přednost nejstaršímu, aby mohl volně projít do uličky.

S pravým Zurvanem podobnou spoluúčasť ještě nezažili.

KAPITOLA 9

Je noc a nejvyšší čas začít jednat. Sammy slíbil kanibalům velkou hostinu, ale byl to jen manévr k získání více času.

Od chvíle, kdy Zurvan zemřel, začal běžet čas. Musí co nejdříve přijít všemu na kloub. Když je kanibalové napadnou, budou je muset začít zabíjet a pořád je tady možnost, že přece jenom narazili na vyspělou mimozemskou technologii.

Ještě zbývá několik nezodpovězených otázek.

Johnovi skenery projíždějí každý milimetr chatrče, aby zjistily přítomnost nějakého kovu, vyspělého materiálu, elektroniky, čehokoliv.

Všechno je však marné. Nemají se vůbec čeho chytit.

Aara leží na jedné posteli se Sammym, Jerry opodál na něčem, co připomíná gauč z červí kůže.

Dívka s obavami pozoruje Johna. Netuší, co to ten zvláštní kanibal dělá, proč z něj vycházejí paprsky světla a proč se tak divně chová.

„Tak půjdeme pátrat ven.“ Navrhuje Jerry.

„Jenže venku nebylo taky nic podezřelého. Půjdeme spát, ráno moudřejší večera.“ Odpovídá Sammy a rukou přejíždí hebké boky Aary.

Ona uvolněně vydechuje.

„Ty vole, dost na tom, že jsi jim slíbil hostinu, teď se o nic nepostaráš?“

„Běž spát, kreténe a neotravuj.“ Cedí mezi zuby podrážděně Sammy.

„Zurvan ti poroučí, neslyšel si?!“ Přidává se Aara.

Sammy se snaží nevyprsknout smíchy. Neúspěšně pátrání mění situaci, ráno bude muset navykládat kanibalům něco jiného.

Po chvíli už Jerry spí. John stojí nehnutě v rohu místnosti, jenom Sammy a Aara spolu potichu souloží.

Je hluboká noc. Celý kmen spí zaslouženým, klidným spánkem. Všichni se těší na velké hodování, které Zurvan slíbil.

Zásoby starších se poslední dobou ztenčují, střední generace kanibalů je mnohem početnější, a tak se pomalu začínají obávat, kdy na ně přijde řada.

Staré maso Zurvanovi moc nechutnalo, nedávno dostal takový nápad zaměřit se spíš na mladší.

Olověná podlaha Zurvanovy chýše se s nepatrným syčivým zvukem otevírá.

Johnova strnulá hlava se překvapeně otáčí směrem k podlaze. Žádný ze senzorů nic podobného nezaznamenal.

„Jerry.“

„Jerry!“

John se snaží probudit jednoho z agentů. Sammy leží v posteli s jednou „z nich“, což připadá androidovi riskantní.

Jerry se pozoruje díru v podlaze, která se najednou ve středu místnosti objevila. Je slabě osvětlená projektorem z Johnova oka.

„Měl bych vzbudit také Sammyho?“

„Nech ho radši spát. Něco mi říká, že měl právě velké štěstí.“ Odpovídá Jerry a potichu se k poklopu přibližuje.

Společně s Johnem schází dolů do podzemní chodby. Všechno je z kamene, vypadá to dost primitivně.

Asi po deseti metrech chodba končí. Je zde jen zeď a nic, co by připomínalo dveře.

Najednou jde slyšet, jak se zavírá olověný poklop nad nimi.

„Časový zámek?“ Ptá se Jerry.

„Jsme tady uvěznění.“ Odpovídá John s lítostí v hlase.

„To vím taky, ale myslíš, že to byl časový zámek? Jak dlouho byla podlaha Zurvanovy chatrče otevřená?“

John chvíli přemýšlí.

„Čtyři minuty, na vteřinu přesně.“

Jerry si tře nervózně dlaň po obličejí.

„No aspoň víme, že zítra touhle dobou se poklop možná zase otevře.“

O hodinu později už Jerry sedí na zemi a nepřítomně pozoruje stěny okolo sebe. Netuší, co by měl provést.

Jestli je tohle Zurvanova spižírna, proč by měla olověný poklop a časový zámek? Teď by se mu hodila Sammyho rada. Škoda, že je poslední dobou tak nadržžený.

Přes olověný strop se mu nedovolá ani tichým komunikátorem.

Jerry si vzpomíná jak Sammy spekuloval, odkud kanibalové vlastně jsou. Co když je tohle vlastně chodba, akorát končí zdí pro nezvané návštěvníky?

„Musíš tu zeď odpálit, Johne. Půjde to laserem?“

„To netuším.“

Je stále hluboká noc, Sammy se obrací líně na druhou stranu. Na svém krku cítí Aařinu ruku.

Najednou, jakoby se podlaha pod nimi začala třást. Že by červi?

Aara je vyplašená, svou rukou rychle objímá Sammyho krk a ten se dusí. Jakoby nevěděla, co

dělá, tiskne víc a víc, až Sammymu pomalu nezůstává žádný kyslík.

Dává ji loktem silnou ránu do břicha, aby sevření povolilo. Aara začíná vzlykat, Sammy už popadl dech a utěšuje ji.

Zdá se, jakoby podzemní vrtání zase ustalo. Je klid, a tak spí dál.

Asi po hodině se podlahový pokop znovu otevírá. Jerry s Johnem vycházejí ven a budí Sammyho.

„Tak tohle jsi ještě neviděl.“ Zubí se na něj Jerry.

Vysvětlování netrvá dlouho. John uspává injekcí Aaru a všichni tři pozemšťané vcházejí do podzemní chodby.

Na konci kamenného tunelu je vyhloubená díra Johnovým laserem a za ní obrovský podzemní sál se spoustou průhledných vaků, zavěšených na stropě.

V nádobách jsou lidská embrya, od nejmenšího až po největší.

Na konci kruhové řady je několik už

„hotových“ mladistvých kanibalů.

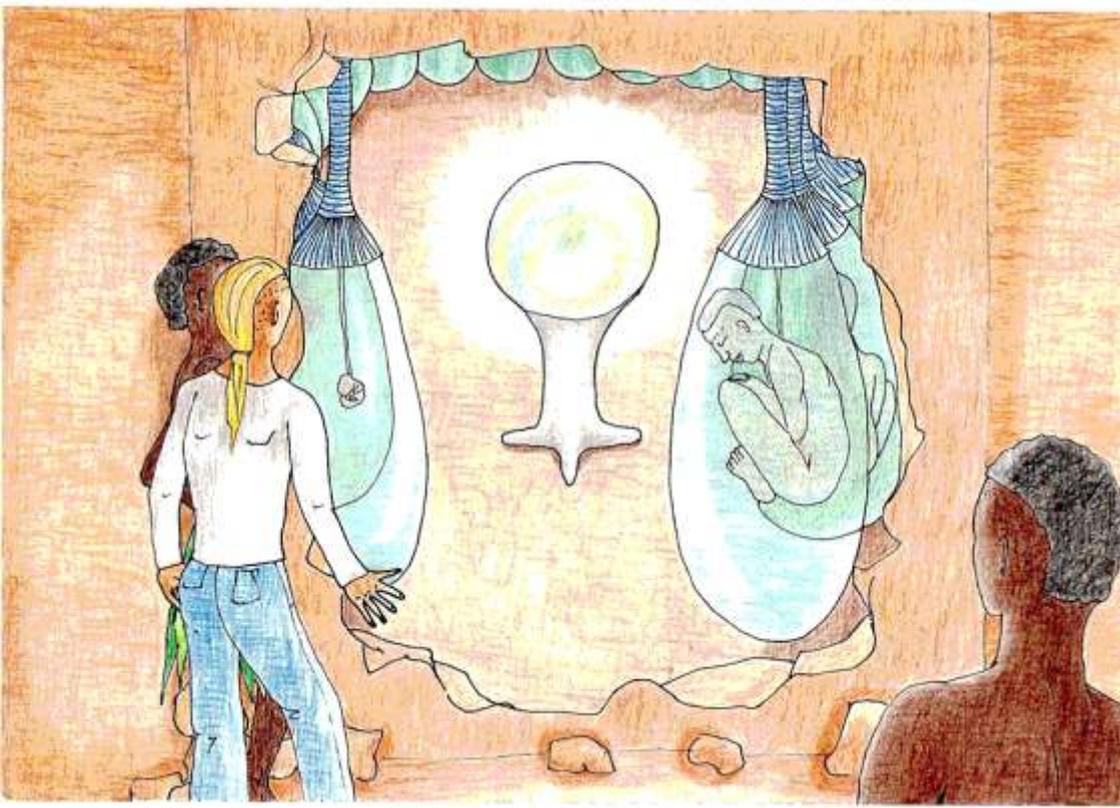
„Nemohl zdejší hmyz strávit, a tak si začal pěstovat vlastní maso.“ Kroutí hlavou Sammy.

Jerry s Johnem jenom mlčky zírají. Strávili zde celou hodinu, a tak je klonovací zařízení už nepřekvapuje.

„Proto nás tak nadšeně první den vítali. Možná tyhle klony posílá někdy ven jen tak.“

Opět se chvíli nic neděje, Sammy se prochází zamyšleně po místnosti s rukama spojenýma za zády.

„Je neuvěřitelné, co člověka s moderní technikou všechno nenapadne.“

Jerryemu připadá, že už mají ve všem jasno.

„Tak co uděláme, pane Vědátore?“

„Tuhle továrnu na embrya musíme před odletem zlikvidovat. Ale na domorodce nemůžeme sáhnout. Jednou se zde narodili, musejí na planetě i zůstat.“

KAPITOLA 10

Je ráno, celý zbytek noci připravovali pozemšťané Aaru na důležitý moment v jejím bratrovražedném životě.

Kanibalka se dozvěděla, že nejsou z tohoto světa tak jako Zurvan. Musí odletět, ale ona by měla dohlížet na pořádek, než se znovu objeví.

Sammy vychází před chatrč. Dvě ženy stojí právě poblíž a natírají páchnoucí tekutinou jednu z budov.

Sammymu se dělá na okamžik nevolno.

„Svolejte všechny!“

Netrvá to ani dvě minuty a celé náměstí před Zurvanovým domem je plné domorodců.

„Připravte se na velké hody!“

John začíná nosit první várky těl, které vytáhnul z klonovací místnosti pod zemí.

Jsou v různém stádiu vývoje, znetvořená. John vybral jenom ty lepší z nich.

Celý dav jásá a začínají odnášet jedno tělo za druhým.

„Stůjte!“ Pronáší Sammy.

Ušklíbijící se domorodci stojí a zvědavě hledí co má ještě Zurvan na srdci.

„Je to dávno, co jsem mezi vás přišel a i když vypadáte jako sympatáci, budu muset i se svými přáteli odejít.“

Kanibalové jakoby nechápali.

„Jíme svoje rodiče a nemocné bratry, protože tohle mazlavé červí maso nebo hořké vnitřnosti obřího komára je dobré tak možná pro ty zvířata venku. Jenže tohle jsou poslední těla, která máme a po nich nám nezbyde než sníst každého z vás, jednoho po druhém.“

Všichni Zurvana dál lhostejně pozorují. On, jakoby začal projevovat lítost, kterou u něj nikdy neviděli.

„Netrvalo by to dlouho a snědl bych vás všechny, proto musím odejít. Naučte se jíst, co vám dá příroda.“

Kanibalové si šuškaají. Myslí si, že jde o další hru. Kdo promluví, půjde určitě na oheň jako první.

Z klonovací místnosti mají spoustu jídla! Zurvan zabije toho, kdo sní nejmíň!

Všichni začínají zpívat a spokojeně mlaskat. Tahat těla ženským na vykuchání a pod rožeň. Panuje

dobrá nálada.

Sammy a Jerry zklamaně pozorují co se děje a společně s androidem odchází na kraj osady a dál do míst, kde nechali do země zavrtat své batohy s věcmi.

Jdou pomalu dobrých 10 minut. Je to příšerná cesta, protože každou chvíli jejich směrem vystartuje nečekaně obří vážka nebo zpoza kamene vyskočí klepeta korýše.

Pozorují až neuvěřitelně velké prašivé houby, rákosí, které sahá z močálu do pětimetrové výšky. Teď když je už netlačí povinnost splnit úkol, mají konečně náladu se rozhlížet.

Netrvá to však dlouho, John registruje pohyb jejich směrem. Jde za nimi výprava dvaceti kanibalů!

„Proč za námi jdou?“ Diví se Sammy.

„No možná jim ten tvůj dechberoucí proslov nestačil a chtějí přídavek.“ Odpovídá Jerry škodolibě.

Pozemšťané instinktivně zrychlují chůzi.

„Pořád se přibližují, John?“

„Budou na dohled za dvě minuty.“

Dávají se do běhu, jakoby jim šlo o život.

„J.. jak můžou, heh, vědět kam jít?“ Oddechuje v

běhu hlasitě Sammy.

„Slyšel jsi někdy o stopování?“

„Heh, kam se hrabe John se svými senzory.“

Už jim zbývá jenom kilometr k tomu dostat se mezi skály, kde zamaskovali svou loď, když najednou jim kříží cestu malá skupinka pěti kanibalů.

Tváří se zmateně a ukřivděně.

„Slíbil jsi nám jídlo a svou ochranu, proč teď odcházíš, Zurvane?“

Kanibalové, jakoby Sammyho prosili. Ještěže si své přesvědčivé maskování na cestu ponechal.

Jak by se asi v takové situaci Zurvan zachoval?

„Uhni, ty demente! Nestojíš mi ani za pohled, jak se opovažuješ zkřížit mi cestu?“

Kanibalové stojí na místě jako opaření.

„Jestli se někdy rozhodnu vrátit se zpátky, vás pět půjde do kotle jako první, je vám to jasné?“

Sammy končí proslov výhružným gestem, bere do ruky svou pulzní zbraň a pálí několik ran do půlmetrového kraba, který se schovával za jedním z kamenů.

Bere klepeto do ruky a střílí do něj ještě dvakrát. Je žhavé, ale voní.

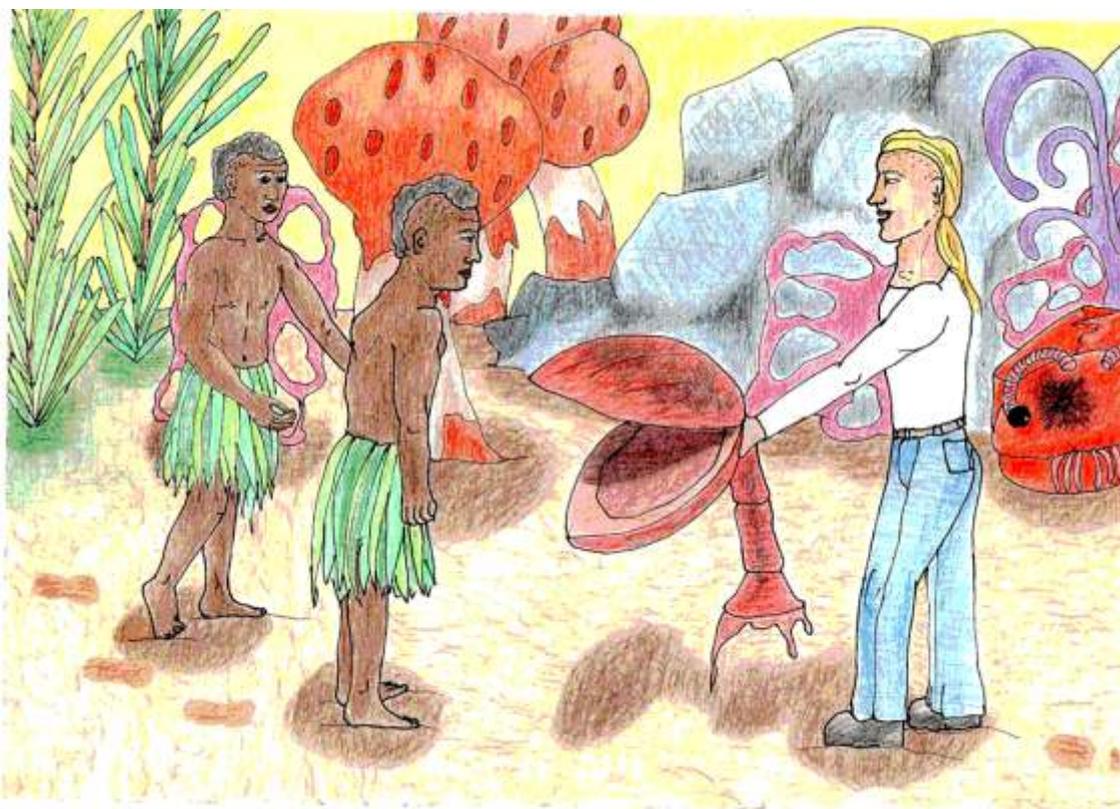
„Hodíš do kotle tohle a budeš mít co jíst. Teď mi zmizte z očí, nebo si to rozmyslím a podříznu vás rovnou.“

Kanibalové zmateně ochutnávají a s těkavými pohledy raději zase mizí.

Pozemšťané jsou rádi, že domorodcům stačilo domluvit. Na podobné misi musí být člověk připravený zabít, ale jenom ty nejhorší z nich to doopravdy baví.

V kokpitu starodávné vesmírné lodi už to žije. John se nemůže připojit k ovládacímu panelu, a tak všichni znovu studují příručky o tom jak zahájit startovací frekvenci.

Jerryho to však vůbec netrápí. Usmívá se, protože svou misi úspěšně zvládli.

„Jak dlouho bude trvat, než tuhle kraksnu odlepíme od země?“ Ptá se Sammy znuděně.

„Musíme si dát pozor, nezapomeň, že je v lodi jaderná bomba.“ Odpovídá zamyšleně Jerry a mačká starodávné klávesy na ovládacím panelu podle návodu. „Jedna chyba a loď si bude myslet, že jsme mimozemšťani, kteří se ji snaží unést.“

Sammy se rozhlíží nervózně po kabině. Není zde ani jeden virtuální displej, plovoucí volně ve vzduchu. Místo nich jen placaté svítivé obrazovky, které stojí na stojáncích! A ty klávesy se musí zmáčknout mechanicky, než zaregistrují povel...

„Já hlavně doufám, že víš, co děláš. S něčím podobným si hrával ještě tvůj pradědeček a koukej co z toho vzniklo... ty.“

Jerry poznámku ignoruje, zadává poslední sérii příkazů, rozjíždí se antigravitační motory!

„Máme to!“

V tu chvíli se dodávka proudu v kabině vypíná a je zase ticho.

„Co se stalo?“ Ptá se Jerry.

Na odpověď nemusí dlouho čekat. Z reproduktoru se ozývá mechanický hlas s Ruským přízvukem.

„Autodestrukce byla zahájena.“

„Kurva!“

Sammy rychle odbíhá po schůdcích do spodní části lodi.

„Johne, utíkej za mnou, dělej!“

„Co chceš dělat?“ Křičí na něj Jerry.

Běží za nimi, Sammy s pomocí Johna rychle odvrátávají velkou skříň uprostřed strojovny. Její teplota stoupá.

„Na té bombě by se už pomalu daly smažit vajíčka.“ Utírá si zpcené čelo Sammy.

John se rychle a strojově přesně přesunuje kolem bomby. Laserem odpaluje jeden nýt za druhým.

„Jaderná reakce se už spustila, neměli bychom radši vzít roha?“ Ptá se Jerry nedůvěřivě.

„To chceš tady zůstat? Právě jsme těm kanibalům zlikvidovali klonovací farmu na embrya, budeš s nimi po celý zbytek života jíst už jenom prašivky a krabí klepeta?“

Jerry kroutí hlavou.

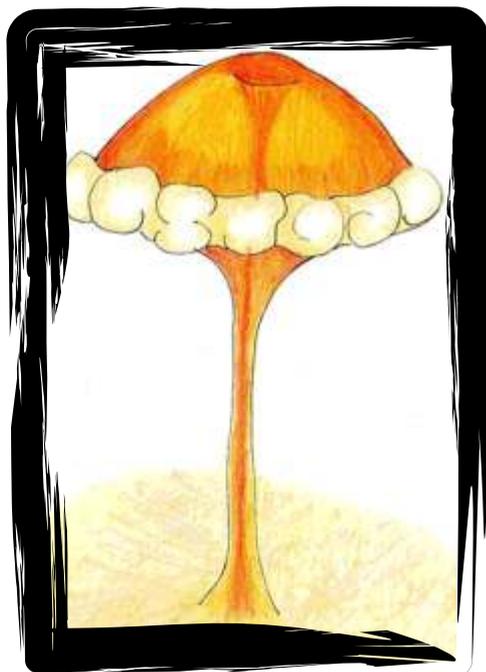
„Ty jsi kokot.“

Android odpaluje poslední nýt.

Dveře lodi jsou otevřené. John bere do rukou rozpálenou bombu, její kovový plášť už začíná měnit barvu. Je do ruda rozpálená!

„Utíkej s tím co nejdál, Johne. A pozdravuj v pekle.“ Plácá ho po ramenou Sammy.

Android neváhá ani vteřinu. Dostat výbušninu z jejich dosahu a zachránit lidské životy je hluboce zakořeněno do jeho programu. I když to znamená Johnovu smrt.

Sammy a Jerry beze slova pozorují, jak John utíká nadlidskou rychlostí pryč. Obrovští hmyzí predátoři se mu dostávají do cesty, ale on je nemilosrdně kosí pulzními paprsky, šlehajícími z jeho očí.

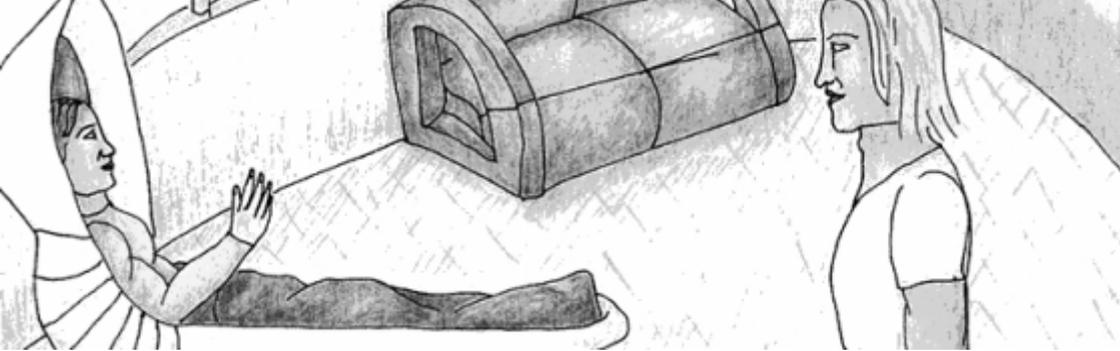
Pozorovat jeho sebevražednou snahu z dálky budí rozporuplné pocity.

„Byl to dobrý robot.“
Povídá Jerry a zavírá dveře lodi.

V tu chvíli už jaderná bomba exploduje. Agenti mají zavřené oči a dovírají dveře, co jim síly stačí.

V několikakilometrové vzdálenosti od lodi ze země roste obrovský radioaktivní hřib. Zemi okolo rozrývají stovky obrovských červů, kteří se instinktivně snaží dostat na povrch.

KAPITOLA 11

Sammy Scoopers leží v nemocnici už třetí den. Je napojený na čističku krve a tělních tekutin. Nad jeho postelí visí ve vzduchu koule, vyzařující negativní radioaktivní náboj.

Za průhlednou stěnou stojí černovláska Molly, se kterou se nedávno seznámil. Má v ruce čokoládu, ovázanou stuhou jako dárek.

Asi na něj celý měsíc myslela, když se teď objevila, uvažuje Sammy. Ale nemocnice jako jejich druhé rande? Něco mu říká, že ji neohromí, ať už řekne cokoli.

„Měla bys odejít.“ Kašle vysíleně Sammy.
„Restauraci, kde máme rezervovaný stůl, právě zavřela hygiena.“

Molly se na něj chvíli dívá, aniž by pohnula brvou. Beze slova pokládá dárek na stůl vedle vchodu do izolované místnosti a odchází.

Léčba ozářením je ve 23. století už stejná rutina, jako porod nebo operace slepého střeva. Lidské tělo je složeno z různě nabitých částic, a tak se při podobném zákroku už neumírá, ale mládne.

O tři roky mladší agenti Sammy a Jerry tak vstupují do kanceláře instruktora Murphyho. Usazují se do pohodlných křesel, a přitom si Sammy stále zkoumavě prohlíží Jerryho tvář.

„Co to máš na čele, to je beďar?“

Jerry se hladí nervózně po čele.

„Míval jsem beďary až do dvaadvaceti.“

Sammy vybuchuje smíchy.

Murphy jejich tlachání ignoruje. Má dobrý pocit z toho, že se jim všechno zdárně povedlo. Přechází k minibaru nalít si víno a kávu.

„Ty vole no jo, Molly se tohle asi nebude líbit.“ Prohlíží své omládnuté ruce zkoumavě Sammy.

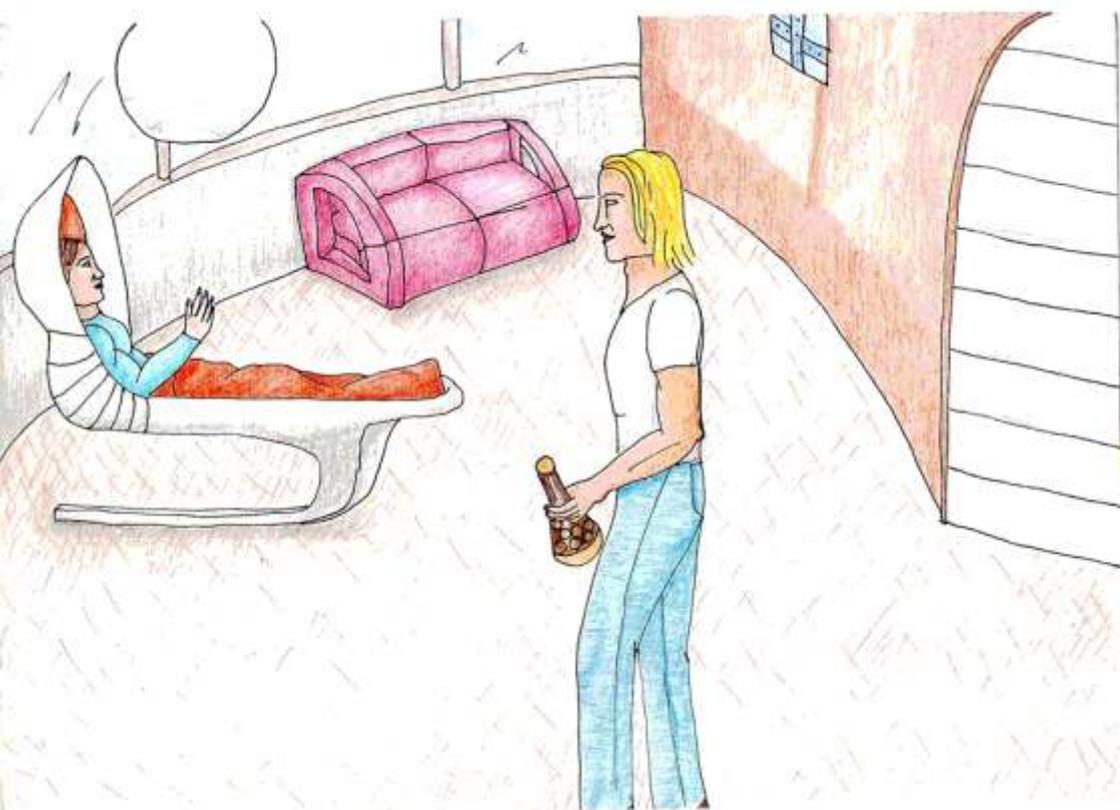
„Vždyť vypadáš úplně stejně blbě jako předtím. Být tebou, pustil bych to z hlavy.“ Usmívá se Jerry škodolibě.

„Asi nám nezbyde už nic jiného než ty středoškolačky.“

„Dobrý nápad, partáku.“ Cíví zasněně do dálky Jerry.

Murphy je už nervózní. Agenti by se před ním takto vyjadřovat neměli!

„Uklidněte se vy dva.“

„My jsme úplně v klidu.“ Zubí se Sammy.

„Protože výbuch zničil robota a s ním i všechny jeho záznamy, nebudete další dva týdny dělat nic jiného, než vyplňovat formuláře a správy pro analytiky SDOP, je vám to jasné?“

Agenti civí na Murphyho jako opaření. Ten usedá do pohodlného křesla a slastně usrkává ze své sklenice víno.

„Než dostanete středoškolské prázdniny vy, budete muset nejdříve pobavit mě.“

Sammy a Jerry mlčky souhlasí.

Hledači prvního kontaktu - Obrovští červi

leden 2014 - Teodor Pravický

www.teodorpravicky.com

Kniha vyšla pod licencí Creative Commons 4.0.

Obsah můžete použít pro vaši práci anebo zábavu.

Ilustrace - Věrka Dupynová